

ဝန်ခင်း

Read on the move

ကျန်တော်နှင့် ကျန်တော့် ပတ်ဝန်းကျင်

မိုင်းခေါင်

(Lazy Club)

(၁)

အမှာ စာ မဟုတ်တဲ့ အမှာ စာ

တကယ်တော့ ကျွန်တော် ဒီဆောင်းပါးလေးတွေ ကိုဂျာနယ်မဂ္ဂဇင်းတွေ ထဲမှာ စပြီးမရေး ဖြစ်ခင်ကတည်းက 'ငါသာစာအုပ်တစ်အုပ် ထုတ် ဖြစ်ခဲ့ရင် အမှာ စာကို တကယ်နာမည် ကြီးဆရာကြီးတွေ ကို ရေး ခိုင်းမယ်' ဆိုပြီး စိတ်ကူးယဉ်ဖူးပါတယ်...။

တကယ်လည်း စာစရေး ဖြစ်ခဲ့ရာ စာ(၄)ပုဒ်လောက်ရေး ပြီးနေချိန်မှာ စာရေး ရမှာ တော် တော် ကြောက် သွားပါတယ်... (စာရေး လို့ လက်ညှောင်းတာရယ်... .ဂစ်တာကျင့်ရမယ်အချိန်မှာ သီချင်းနားထောင်, ဘာသာပြန်ဝတ္ထုဖတ်ရမယ့် ညပိုင်းညဉ့်နက်ချိန်တွေ မှာ တစ်ယောက် တည်း စာတကုတ်ကုတ်ရေး ရတာ တွေ ကိုပါ...) ဒီလိုအ ဖြစ်တွေ ကြောင့် စာမရေး တော့ဘဲ ရပ်လိုက်တော့မယ်ဆိုတော့လည်း... .ကိုယ့်ကိုသူများ တွေ က 'ဒီကောင် ကောက်ရိုးမီးပါ... .တကယ်တော့ဖွဲ့မရှိပါဘူး' လို့ အထင်ခံရမှာ ပိုကြောက်တာကြောင့် ကျိတ်မှိတ်ပြီး စာ ဆက်ရေး ဖြစ်ခဲ့တာပါ...။

ကျွန်တော် စာစ,စရေး ဖြစ်တဲ့အကြောင်းထဲမှာ ပထမဆုံးတိုက်တွန်းသူက နံနက်ခင်းဂျာနယ်ရဲ့ အယ်ဒီတာ(ကို)တင်မောင်ဆွေပါ...သူက အင်တာဗျူး လုပ်ရင်း ကျွန်တော် ပြောပြတဲ့ရီစရာ(၂)ခုလောက် နားထောင်ပြီး ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်ပဲဂျာနယ်ထဲမှာ ရေး ပါ။ သူ့ဂျာနယ်မှာ အပတ်စဉ် ထည့်ပေးပါမယ်လို့ တိုက်တွန်းကြောင့် စာစ,ရေး ဖြစ်ခဲ့တာပါ... .သူ့ကိုလည်း အထူး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်... .အဲဒီ လိုပဲနံနက်ခင်းဂျာနယ်(အယ်ဒီတာချုပ်)ကိုဇန်ဇန်ရဲ့ အားပေးစကားတွေ ကြောင့် လည်း တချို့ ကိစ္စလေးတွေ ၊ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ရဲ့ အ ဖြစ်တွေ ဟာ စာတစ်ပုဒ်အ ဖြစ် ရောက်ခဲ့တာ ပါ... (ဥပမာ... .ကျွန်တော် နဲ့ တော် မီကျော်နိုင်) ဒီလိုပါပဲ... .ကျွန်တော် ခင်မင်ရာ အနုပညာလောက,က မောင်နှမတွေ ရဲ့ ဇာတ်လိုက်အနုပညာသမားတွေ ရဲ့ သဘောတူညီမှု ကိုလည်း ဒီနေရာကနေလေးစားစွာ မှတ်တမ်းတင်ပါတယ်...

ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်ကလည်း ဒီဆောင်းပါးစာစုလေးတွေ ရေး တဲ့စာမူခကို (၁၀) ပတ်လောက် ပေါင်းစုပြီးမှ မိဘမဲ့ကလေးကျောင်းတွေ ၊ ဘုန်းတော် ကြီးသင် ပညာရေး ကျောင်းတွေ ရဲ့ လိုအပ်ချက်တွေ ကို လိုသမျှပိုက်ဆံစိုက်ထုတ်ပြီး လှူဒါန်းနေဆဲ၊လှူဒါန်းပြီး ဖြစ်နေလို့. . . ဒီအလှူလေးတွေ ဟာ ကျွန်တော် တစ်ယောက် တည်းနဲ့ မဆိုင်ဘဲ ကျွန်တော် ရဲ့ ဇာတ်ဆောင်အားလုံးနဲ့ သက်ဆိုင်ပါတယ်လို့ အသိအမှတ်ပြုပေးကြပါ. . . တစ်ခါတစ်ခါ စာရေး မယ်လို့ မရည်ရွယ်ဘဲ မနေနိုင်မထိုင်နိုင် ဖြစ်လာလို့ ထရေး လိုက်ရတဲ့ ဆောင်းပါးလေးတွေ လည်းရှိခဲ့တော့ တခြားမြို့၊ ရွာမှာ စာမမရေး ရင် ဘာတစ်ခုမှ လုပ်စရာမရှိလောက်အောင် အခြေအနေကို ဖန်တီးပေးခဲ့တဲ့ Lazy Club အဖွဲ့နဲ့ စတိတ်ရှိုးတီးဖို့ နယ်မြေဒေသအသီးသီးက ငှားရမ်းခဲ့ကြတဲ့ ကန်ထရိုက်တွေ ကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်. . . စာပေနယ်ထဲက တွေ့တိုင်း ကျွန်တော် ရဲ့ စာလေးတွေ စောင့်ပြီးစာဖတ်ကြတယ်ဆိုပြီး အားပေးစကားပြောတဲ့ စာရေး စာရာ၊ ဂျာနယ်လစ်၊ အယ်ဒီတာ၊ ကာတွန်းစကားပြောတဲ့ စာရေး ဆရာ၊ ဂျာနယ်လစ်၊ အယ်ဒီတာ၊ ကာတွန်းဆရာ၊ ဒီဇိုင်းနာ၊ ထုတ်ဝေသူ၊ ကဗျာဆရာ စသဖြင့် ခင်မင်ရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ရပါတယ်. . . အခုလို စာအုပ်တစ်အုပ် လုပ် ဖြစ်အောင် အင်တာဗျူး ဖတ်လိုက်ရပြီး တကူးတက ဖုန်းလှမ်းဆက်တဲ့ဒီဇိုင်းနာ (ကိုနိုင်ဇော်ဦး) နဲ့ (ညီမငယ်) မစန္ဒာ (Little White Design Firm) မိသားစုတို့ရဲ့ တိုက်တွန်းမှု ၊ ပါဝင်ကူညီမှု ကိုလည်းဒီစာအုပ်လေးနဲ့ အသိအမှတ်ပြုပါရစေ။ တစ်ခါတစ်ခါ တချို့ လူတွေ အမြင်မှာ ကျွန်တော် ဟာ ခေါင်းမာမာနဲ့ ကိုယ်လုပ်ချင်တာ လုပ်တဲ့သူ၊ ပျော်ရွှင်ပေါ့ပါးပြီး အောင်မြင်နေတဲ့ ဂစ်တာသမားလို့ ထင်နေကြမယ့် တစ်ကယ့် ကိုယ်စိတ်ထဲမှာ ရှိနေတဲ့အားငယ်မှု ၊ စိတ်ဓာတ်ကျမှု ၊ တွေ ဝေမှု ၊ မပြတ်သားမှု တွေ ကိုပရိတ်သတ်တွေ ကို ပြောပြခွင့်မရတဲ့ကျွန်တော် အတွက် ဒီစာစုလေးတွေ ရေး ပြီး စိတ်လက်ပေါ့ပါးပြီး သွေးသစ်လောင်းရတဲ့ကိစ္စလေးတွေ ကလည်း ထွက်ပေါက်တစ်ခု ဖြစ်ခဲ့လို့ တကယ်တော့လူရွှင်တော် ဆိုတာ သူ မပျော်သမျှပရိတ်သတ်ပျော်ရအောင် ဖန်တီးပေးကြရတဲ့ သူပါလားလို့လည်း (မဆီမဆိုင်) လူရွှင်တော် တွေ ကိုယ်စား ဝင်ပြီး ခံစားတတ်လာမိခဲ့ရပါတယ်။

ဒီလိုခံစားမှု လေးတွေနဲ့ ရေး ဖြစ်တဲ့ စာလေးတွေ ကို အသက်ဝင်လာအောင် သရုပ်ဖော်ကာတွန်းပုံလေးတွေ အသုံးပြုခွင့်ပေးတဲ့ကာတွန်းဆရာ (ကို)ဝလုံးနဲ့ အမှတ်တရကောက်ကြောင်းပုံတူသုံးခွင့်ပေးတဲ့ ဆရာသိုက်, (ပန်းချီဦးမောင်မောင်သိုက်) ဆရာဖေသစ်တည်တို့ကိုလည်း အထူးကျေးဇူးတင်ပါတယ်. . .တကူးတက စာမူဖုန်းဆက်တောင်းပြီး အသုံးပြုပေးတဲ့ ကိုနိုင်ကြီး (နန်းမြင့် ဂျာနယ်) ကိုမျိုး (၁၇၉)ဗီအေအေ မဂ္ဂဇင်းနဲ့ မဝင်းမာ (FASHION) တို့ကိုလည်းကျေးဇူးတင်ပါတယ်. . .လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်ပြီး ဆွေးနွေးတိုင်ပင်, အကြံဉာဏ်ယူကြတဲ့ LAZY CLUB အဖွဲ့သားများ, ACE အဖွဲ့သားများ ကိုအောင်အောင် (ရောခဲမှဆိုး)၊ ဒါရိုက်တာ(ကို)ဏကြီး၊ ကိုကျော်ကြီးတို့နဲ့ ညီညီ၊ ဇော်နိုင်၊ တင်မောင်မောင်(ကြွက်)၊ မလေးငယ်၊ သူငယ်ချင်းများ ရဲ့ တိုက်တွန်းမှု ကိုလည်းကျေးဇူးတင်မိပါတယ်. . .ဒီစာအုပ်လေးကို အဓိက တာဝန်ယူပြီးစီစဉ်သူလုပ်ပေးမယ့် ကိုတင်မောင် (ဓာတု)နဲ့ ညီမ (မထွေး) တို့ကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်. . .စာစီစာရိုက် ဝင်ကူညီခဲ့တဲ့ဒေါ်သူဇာမိုး (ထုတ်ဝေသူ)ကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ် (ဟဲဟဲ) . . .

ဒီလို ကူညီတဲ့သူတွေ ကြောင့်သာ ကျွန်တော် ဒီစာအုပ်လေးကို အမှတ်တရ ထုတ်ခွင့်ရခဲ့တာ ဖြစ်လို့ အခုဖတ်နေကြတဲ့.....စာဖတ်ပရိတ်သတ်တွေ ကိုလည်း. . .တကူးတက ကျွန်တော် စာအုပ်လေးကို ဖတ်နေကြလို့ အထူးကျေးဇူးတင်မိပါတယ်။ တစ်ကယ်တော့ ကျွန်တော် ဟာ ဂစ်တာတီးတဲ့ စင်မြင့်ပေါ်မှာ သာ ရှိနေရမယ့်သူပါ. . .ဒီလိုနေရမယ့် လူက စာပေနယ်ထဲမှာ ဘာကြောင့် စာရေး ဆရာ တစ်ယောက် ဖြစ်ချင်တာလဲလို့မထင်ကြစေချင်ပဲ. . .စာပေသမားတွေ ရဲ့ စာတွေ ကြားမှာ ခေတ်ပေါ်ဂီတသမား တစ်ယောက် ရဲ့ ဂီတအမြင် ဘယ်လိုရှိနေလဲ ဆိုတာကို. . .သက်တန်ကြီးတစ်ခုရဲ့ ပေါ်လွင်တဲ့အရောင် တွေ ကြားက မပေါ်လွင်တဲ့ အဖြည့်ခံအရောင် လေးတစ်ရောင် က ဝင်ပြီး ကူညီပေးရသလို. . .ကျွန်တော် ရေး တဲ့စာလေးတွေ ကလည်း စာပေလောကကြီးသာ သက်တန်ကြီးတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့ရင်,ကျွန်တော် စာလေးတွေ ဟာ အဖြူရောင် တစ်ခုလို ရိုးရိုးသားသားဝင်ပြီး ကူညီခွင့်ရသလောက် ကြိုး စားပြီးကူညီလှပအောင်

ဖန်တီးပေးနေတယ်လို့ပဲ မှတ်ယူစေချင်ပါတယ်။ တကယ်တော့ လောကကြီးလှဖို့ အစိမ်း၊ အပြာ၊ အဝါ၊ အနီတွေ လိုအပ်သလို အဖြူလည်း လိုအပ်ပါတယ်။ ဒီလိုကျွန်တော့် ခံစားမှု လေးတွေ ကို ပရိတ်သတ်ဆီ ချပြဖို့၊ ကျွန်တော့်စာအုပ်လေးကို မဖတ်ရခင် ကြိုပြီး စိတ်ဝင်စားလာအောင် ညွှန်းဆိုတဲ့ အမှာ စာလေးကိုလည်း ဘယ်နာမည် ကြီးဆရာကြီးဆီ ရေးပေးဖို့ အကူအညီတောင်းရမလဲ စဉ်းစားမိပေမယ့် . . . ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်ကလည်း နာမည်ကြီး စာရေး ဆရာတွေ နဲ့ မရင်းနှီး မခင်မင်ဖူးတဲ့ ဂီတသမား ဖြစ်နေတာကြောင့်အားငယ်တဲ့ အတွင်းစိတ်က၊ စာရေး ဆရာကြီး တစ်ယောက် ရဲ့ အမှာ စာ တောင်းဖို့ ပြင်နေချိန်မှာ . . . ခေါင်းမာတဲ့အပြင်စိတ်က မင်းဘာသာပဲ ရေး လိုက်ပါ။ တခြားစာရေး ဆရာတွေ ကို မင်းရဲ့ စာတွေ အတင်းဖတ်ခိုင်းပြီး ဒုက္ခမပေးပါနဲ့လို့ပြောလာတာကြောင့် တတ်သလောက် မှတ်သလောက် ကြိုး စားပြီး အမှာ စာ မဟုတ်တဲ့ အမှာ စာလေးကို ကိုယ်ရေး တတ်သလောက် ရေး ပေးလိုက် ရပါတယ်။

စာဖတ်သူ အားလုံး ဒီစာအုပ်လေးကြောင့်

ခံစားမှု ၊ ရသတစ်ခုခု ရကြပါစေလို့

ဆုတောင်းပါတယ် . . .

ကျေးဇူးတင်လျက်

နိုင်ဇော်(Lazy Club) (Guitarlist)

စတီဗင် ကိုယ့်အားဖက်နိုင်ရန် အသုံးပြုသည့် ကိုယ်တိုင် ရေးကပ်ပုံစံစားသည့် ဆုတံဆိပ်များဖြစ်သည်။

ဂျွန်နီအား ချော့ကွန်မြို့ မြင်းသွေးလမ်း၌ တွေ့ဆုံရက်စွာကတည်းက အမှတ်တရ

ကိုရီးယားဆိုးလ်ပြိဋ္ဌ ကပ်တာဝယ်စဉ် ကပ်တာဆိုင်တွင် အမှတ်တရ

မြိုင်တီမြို့အား မည် တတ်ပုံထဲတွင် အမှတ်တရ

ကိုရီးယား အကယ် အကပ်စုံ ရှိရုံနှင့် စတူဒီယို (ရန်ကင်းစာတိုက်ထဲ) တွင် ကိုယ့်အမှတ်တရ (အမှတ်တရ) တွင် သရုပ်ဆောင် တစ်စတက်အဖို့ အမှတ်တရ

ရန်ကင်းစာတိုက်ထဲတွင် အသုံးပြုသည့် ကိုယ်တိုင်အမှတ်တရ

စတီဗင်မြို့လယ်တွင် အမှတ်တရ

မင်းလှအား ရေကွပ်ကမ်းတစ်ခုတွင် တွေ့ဆုံရက်စွာကတည်းက အမှတ်တရ

နာဂစ်အတွက် စာရေးနည်းပညာပေးပို့ပေးခြင်း
တွင်းမရွာမှ ဆရာတော်အား အလှူငွေပေးအပ်နေပုံ

အခြားတန်းကြိုးဝေပေးမှုများထက်အား နာဂစ်ဒုက္ခသည်များ
လိုအပ်ချက်များဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်ဖို့ အလှူငွေပေးအပ်စဉ်

တွင်းမတံသင်းကျောင်းတွင် စေတနာ့ရှိလှုံ့နေသော
ရွာသူရွာသားများအား အလှူငွေပေးအပ်စဉ်

တွင်းမကျောင်းမှ တော်ကုန်အဖွဲ့မှ ငွေပေးအပ်စဉ်
လားအိုင်တံတောင်ကန်ပြင်ပရပ်ရွာအမှတ်တရ

ရွာလမ်းကို ကားသီးခေါင်နေသဖြင့် ဝိုင်းရမ်းတွန်းနေရပုံ

၂၀၀၈ ခုနှစ်တော်ကြီးသင်္ကြန်မကျော်တွင်
၂၃၂၂၆ (၂၆) ဇိုင်းထောင်ကျော်များ အထိတော်များနှင့် အမှတ်တရ

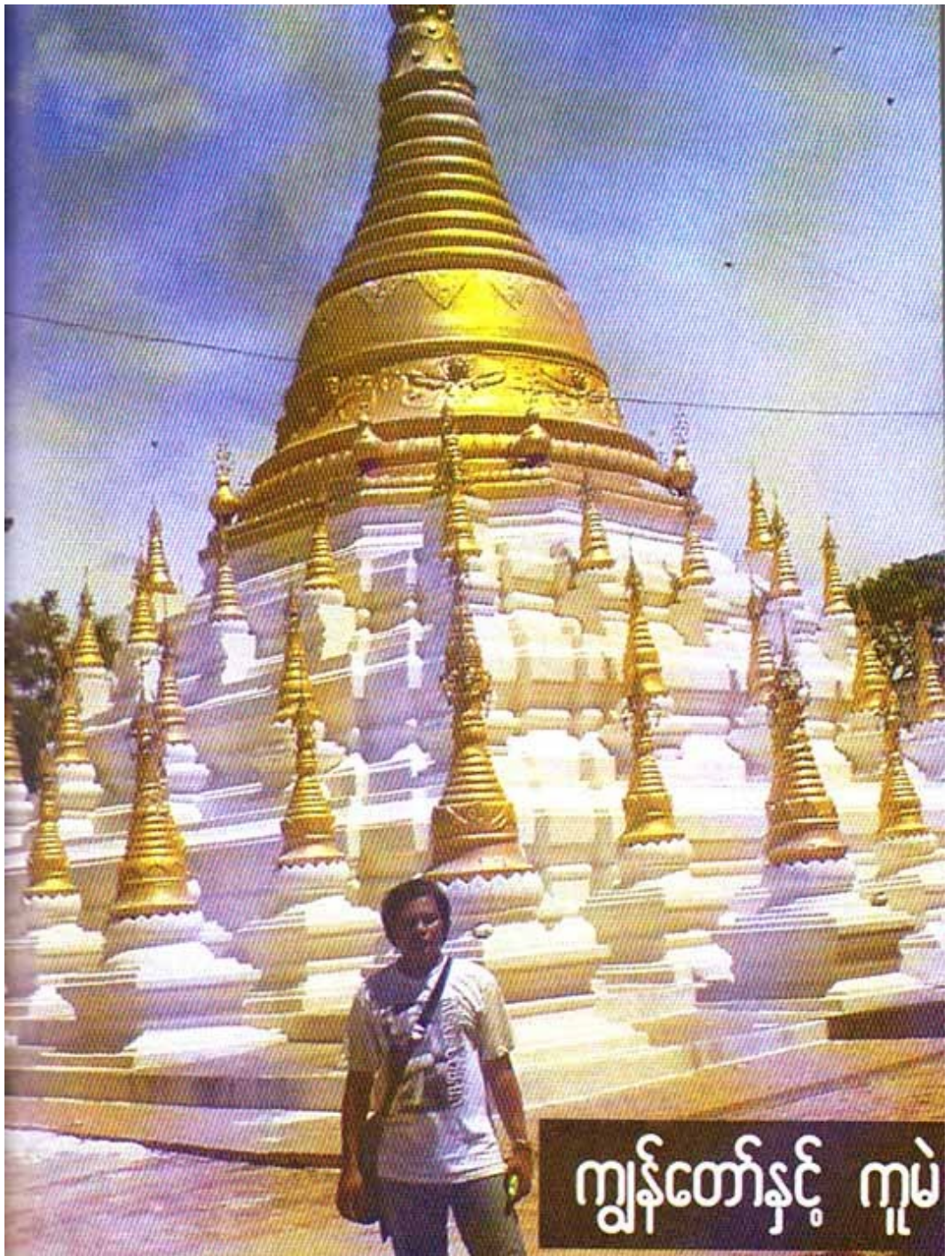

ဟုမ္မလင်းမြို့ပုဒ်အတွင်း ခေတ်မီတော်တော်
ပုံစံခေတ်တိုးနည်းကို အသုံးပြုနေခြင်း

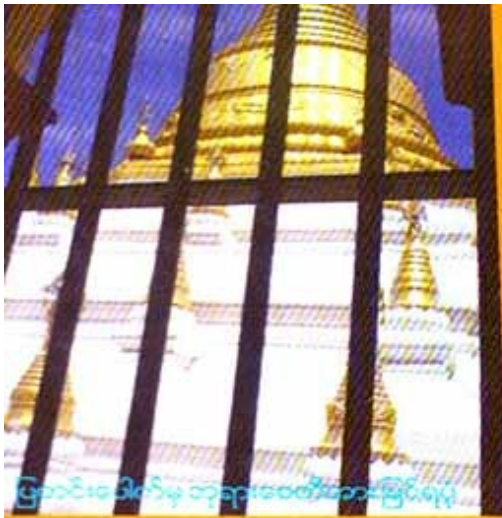
ရေယာဉ်ပေါ်မှ စာရေးသူ
(ဟုမ္မလင်းမှ ပုံရွာသို့အပြန် ရှုပ်ပြေးရေယာဉ်ပေါ်တွင်)

ကျွန်တော်နှင့် ကုမ္ပ

ပြတင်းပေါက်မှ တွဲချားစေတီဘေး ဖြိုင်ရပုံ

ပုံရိပ်ပေါ်သို့ ပြတင်းပေါက်နှင့် စာရေးသူ

ပြတင်းပေါက်မှ ဝင်လာသော ပုံရိပ်အား
ခံယူထားသည့် ပိတ်ဖြူ

ပြတင်းတံခါးအနည်းငယ်ပိတ်လိုက်သည်နှင့် ပေါ်

ရွှေရောင်စေတီတော်ပုံ ပေါ်လာစဉ်

တံခါးလုံးဝနီးနီးပိတ်လိုက်ချိန်တွင်
ထင်ထင်ရှားရှား ဖေါင်းရစ်တော်မှအစ မြင်

ကျွန်တော် နှင့် ကူမဲ

ဒီတစ်ပတ် ကျွန်တော် ရေး ချင်တဲ့ အကြောင်းအရာလေးကတော့ အရင်က ကျွန်တော် ရေး ခဲ့ဖူးတဲ့ စတိတ်ရှိုးအတွေ့အကြုံမဟုတ်ပါ။ ဇွန် (၁၄)ရက်နေ့က ကူမဲဆိုတဲ့ မန္တလေးတိုင်းထဲက မြို့ ငယ်လေးမှာ တယ်လီဖုန်း ဒီဂျစ်တယ်အိတ်ချိန်းဖွင့်လှစ်တဲ့ အထိမ်းအမှတ်အ ဖြစ်ပြုလုပ်တဲ့ 'Lazzy Club' အဖွဲ့ရဲ့ စတိတ်ရှိုးပွဲ တီးခတ်ဖို့သွားခဲ့ရင်း တွေ့ခဲ့ရတဲ့ ဗဟုသုတလေးကို စာဖတ်ပရိတ်သတ်တွေ သိရင်ပိုကောင်းမယ်လို့ ယူဆပြီး 'နံနက်ခင်းဂျာနယ်' မှာ ရေး ဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပါတယ်။

ကူမဲမြို့ လေးမှာ စတိတ်ရှိုးသွားတီးမယ်ဆိုတော့ သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေတွေ က တရုတ်ပြည်နယ်စပ်က မြို့ လားဆိုပြီး မေးကြပါတယ်။ သူတို့က 'ကူမဲ' ဆိုတာ 'ကူမင်း' ဆိုတဲ့ တရုတ်ပြည်နယ်စပ်ကမြို့ လားဆိုပြီး မေးကြပါတယ်။ သူတို့က 'ကူမဲ' ဆိုတာ မြစ်သားတို့၊ ဝမ်းတွင် တို့၊ သဲတောတို့၊ မိတ္ထီလာတို့ အနီးအနားက မြို့ လေးဆို တာကိုမရောက်ဖူးသူ၊ မကြားဖူးသူတွေ ရှိခဲ့ရင် သိရအောင် ကြိုပြီး ရှင်းပြပါရစေ။

အဲဒီမြို့ လေးမှာ လွန်ခဲ့တဲ့ (၁၈)နှစ် က တယ်လီဖုန်း လက်လှည့် အိတ်ချိန်းစနစ် စတင်တဲ့ အထိမ်းအမှတ်အနေနဲ့ မန္တလေးက 'Shells' တေးဂီတအဖွဲ့နဲ့ စတိတ်ရှိုး တစ်ခါလုပ်ခဲ့ဖူးပြီး ယခု သွားတီးတဲ့ စတိတ်ရှိုးမတိုင်ခင် လုံးဝ စတိတ်ရှိုးပွဲ မလုပ် ဖြစ်ခဲ့တာ (၁၈)နှစ် ရှိပြီဆိုတာ မြို့ ခံ ပွဲကျင်းပရေး ကော်မတီဝင်များ ရဲ့ စကားကနေတစ်ဆင့် ကြားခဲ့ရသလို လွန်ခဲ့တဲ့ (၁၈)နှစ် က ပါဝင် ဖျော်ဖြေပေးခဲ့ဖူးတဲ့ အဆိုတော် ကြီး (ကို)ချစ်ကောင်းကလည်း သူ့ရဲ့ ဒုတိယမြောက် 'ကူမဲ' စတိတ်ရှိုးပွဲအတွက် သီဆိုဖို့ ရောက်ရှိနေခိုက်မှာ ကျွန်တော် ကိုပြောပြခဲ့ပါသေးတယ်။ အဲဒီ စတိတ်ရှိုး ဖြစ်မြောက်ရေး အတွက် ကူညီပြီး မေတ္တာနဲ့ ဆောင်ရွက်ပေးသူ ကတော့ ရုပ်ရှင်နဲ့ ဗီဒီယိုသရုပ်ဆောင် ညီနန္ဒာပါ။ သူ့ရဲ့ စီစဉ်မှု အောက်မှာ ပါဝင် သီဆိုဖို့ လိုက်ပါခဲ့တဲ့ အဆိုတော် တွေ က ချစ်ကောင်း၊ ဖြူဖြူကျော်သိန်း၊ ၂-ဆိုင်ဇီ၊ နောနော်(ဗါအေ)၊ ရဲလေး၊ ဝိုင်းစုခိုင် သိန်း၊ ရတနာမိုင်၊ ညီနန္ဒာ နဲ့ စစ်သွေးတို့ ဖြစ်ကြပါတယ်။

ရန်ကုန်မြို့ ကနေ မနက် (၆)နာရီမှာ လူစုကြပြီး အဆိုတော် စောင့်မျှော်ရတဲ့ကိစ္စအားလုံး ပြီးပြတ်လို့ ရန်ကုန်ကနေ မနက် (၇)နာရီခွဲမှ စတင်ထွက်ခွာနိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ခရီးဆက်လာခဲ့ရင်း 'ကူမဲ' မြို့ ကိုည (၈)နာရီခွဲလောက်မှာ ရောက်ခဲ့ပါတယ်။ မြို့ ရဲ့ မျက်နှာပုံး တစ်ယောက် ဖြစ်တဲ့ ပွဲကော်မတီလူကြီး ကိုတင်ဇော်ရဲ့ တိုက်သစ်မှာ ကျွန်တော် တို့ 'Lazy Club' အဖွဲ့နဲ့ ညီနန္ဒတို့ အဖွဲ့သားတွေ တည်းကြပါတယ်။ ရေမိုးချိုး ကြပြီးတော့ ည (၁၀)နာရီမှာ စလောင်းက ပြတဲ့ယူရို ၂၀၀၈ရဲ့ ရိုမေးနီးယား၊ အီတလီပွဲနဲ့ ဧည့်ခံပါတော့တယ်။

ကျွန်တော် လည်း လေတဖြူးဖြူး တိုက်တဲ့ ပြတင်းပေါက်ကလေးညင်းလေးနဲ့ ဘောလုံးပွဲနဲ့ စားစရာမျိုး စုံနဲ့ လက်ဖက်သုပ်၊ သောက်စရာ အအေးစုံနဲ့ ဖိမ်တွေ နေပါတော့တယ်။ မီးလည်း (၂၄)နာရီလာပါတယ်။ မီးပြတ်တာနဲ့ မီးစက်ကလည်း အသင့်ပါ။ နိုးတစ်ဝက်၊ အိပ်တစ်ဝက်နဲ့ ဒရင်းဘတ်ပေါ်မှာ မှေးပြီး ည (၁)နာရီပြတ်ပြင်သစ်နဲ့ ဟော်လန်ပွဲကို ကြည့်ပါသေးတယ်။ ဘောလုံးဝါသနာရှင်ညီနန္ဒ ကတော့ သူ့အသံကြီးနဲ့ တစ်ဂိုး၊ဂိုး အော်ပြီး မပင်ပန်းတဲ့အတိုင်းတစ်ည လုံးမအိပ်ဘဲ မြို့ ခံလူငယ်တွေ နဲ့ ဘောလုံးပွဲ ကြည့်နေပါတယ်။ အဲဒီ တော့မှ မနက် (၆)နာရီ ဘာလို့ကားထွက်တာလဲဆိုတာမေးကြည့်တော့ ည (၁၀) နာရီ ဘောလုံးပွဲမီအောင် စီစဉ်တာဆိုပြီးညီနန္ဒက ပြောပြပါသေးတယ်။ တော် တော် ဝါသနာကြီးသူပါ။ (ဘောလုံးနော်)

ဒီလိုနဲ့အိပ်ပျော်ပြီး၊ မနက် (၈) နာရီလောက်မှာ အိပ်ယာကလန်းဆန်းစွာ ထ၊ ရေမိုးချိုး ပြီး ကူမဲမြို့ ရဲ့ 'အမှတ်တရ' စားသောက်ဆိုင်မှာ နန်းကြီးသုတ်နဲ့ လက်ဖက်ရည်သောက် မြို့ ခံလူကြီး လူငယ်တွေ နဲ့ စကားပြောကြရင်း 'ကျွန်တော် စာရေး တဲ့အကြောင်း ဖတ်ကြရကြောင်း' သူတို့က စပြောလာတာကြောင့် ကျွန်တော် ကလည်း ပြန်ရှင်းပြရင်းနဲ့ စာပေစကားဝိုင်းပုံစံ ဖြစ်လာပါတယ်။ သူတို့မြို့ ခံတွေ ကလည်း ကျွန်တော့်ကို ဂီတသမား တစ်ယောက် အနေနဲ့ မကတော့ဘဲ စာရေး ဆရာ တစ်ယောက် လို့ သတ်မှတ်ကြပြီး ဗဟုသုတရအောင်သူတို့မြို့ ရဲ့ ထင်ရှားတဲ့ ဘုရားပုံတော် အရိပ်ပေါ်တဲ့ ဓမ္မာရုံကို လိုက်ပြပေးဖို့ 'ကိုညိုကြီး' ဆိုတဲ့ မြို့ ခံလူရွယ် တစ်ယောက် ကို တာဝန်ပေးပါတယ်။

သူတို့ပြောစဉ်မှာ ကျွန်တော် ထင်မိတာက ဘုရားအရိပ်ပေါ်တယ်ဆိုတာ ပုံမှန် ပေါ်ရိုးပေါ်စဉ်လို တကယ့်အရိပ် အမည်းရောင် ကြီးနေရောင် ကြောင့် ပေါ်တယ်ထင်ပြီး သိပ်စိတ်ဝင်တစားကြီး မရှိလှတာကိုတော့ ဝန်ခံပါရစေ။ ဒါပေမယ့်လည်း မြို့၊ ခံလူကြီးတွေ ရဲ့ စိတ်စေတနာ ထက်သန်တာကို အားနာတာရယ်၊ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် တစ်ယောက် နေနဲ့၊ ဘုရားဖူးဖို့ မနက်စောစော စီစဉ်ပေးတယ်ဆိုတော့ တကယ့်ကိုမင်္ဂလာရှိတာကြောင့် လိုက်ပို့ပေးတဲ့ ဆိုင်ကယ်ပေါ်တက်ထိုင်ပြီး 'ဆုတောင်းပြည့်ထူပါရုံ' စေတီတော် ကို သွားခဲ့ကြပါတယ်။ (ဘုရားရဲ့ ဘွဲ့တော် လွှဲမှာ :ခဲလျှင် ခွင့်လွတ်ပါ။ မေးမြန်းသိရှိရမှုနဲ့ ရေး သားရခြင်း ဖြစ်ပါသည်)

ဘုရားရဲ့ ရင်ပြင်တော် ရှိရာကို ရောက်ရှိချိန်မှာ ဘုရားဝင်းထဲမှာ လူသိပ်မရှိပါ။ ဘုရားက ရန်ကုန်ကလာခဲ့ရင် ရန်ကုန်-မန္တလေးလမ်းမကြီးရဲ့ ဘယ်ဘက် လမ်းသွယ်ထဲမှာ ရှိတာ သတိထားမိပါတယ်။

ဆိုင်ကယ်နဲ့ လိုက်ပို့တဲ့ အစ်ကိုကြီးက ကျွန်တော် ကို သစ်ပင်ရိပ်တစ်ခုထဲမှာ ဆိုင်ကယ်နဲ့ ခဏစောင့်ဖို့ထားခဲ့ပြီး ခဏနေတော့ဘုန်းကြီးတစ်ပါးနဲ့အတူ ပြန်ထွက်လာပါတယ်။ ဘုန်းကြီးက သော့တစ်ချောင်းကိုင်လာပြီး ဘုရားစေတီရဲ့ ရှေ့မှာ ရှိတဲ့ ဓမ္မာရုံထဲက ပြတင်းပေါက်တစ်ခုရဲ့ ရှေ့ သမံတလင်းခင်းထားတဲ့ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ပိတ်ဖြူ စခင်းထားတဲ့ သစ်သားပြားတစ်ပြားကို တွေ့ရပါတယ်။

အဲဒီ ပြတင်းပေါက်ကနေ ဖွင့်ပြီး အပေါ်ကို မော့ကြည့်လိုက်တော့ ရွှေရောင် ဝင်းတဲ့ ဘုရားစေတီရယ်ကောင်းကင်က တိမ်ကင်းစင်တဲ့ အပြာရောင် မိုးသားတွေ ရယ်ကိုတွေ့ ရပါတယ်။ ကျွန်တော် လည်း မြို့၊ ခံလူရွယ်နဲ့ဘုန်းကြီးတစ်ပါးရဲ့ ရှင်းပြတာကို နားထောင်နေပြီး ခဏကြာတော့ ဓမ္မာရုံရဲ့ အလင်းဝင်တဲ့ တံခါးပေါက်တွေ ကို တစ်ခုစီလိုက်ပြီး ပိတ်နေတာ တွေ့ရပါတော့တယ်။ ပြတင်းပေါက် တံခါးအားလုံး ပိတ်လိုက်ပေမယ့် ဘုရားကို လှမ်းမြင်နေရတဲ့ ခုနက ပိတ်စခင်းထားတဲ့ ပြတင်းပေါက်တစ်ပေါက်ပဲ မပိတ်ဘဲ ကျန်နေတာ တွေ့ရပါတယ်။ အဲဒီ အလင်းရောင် တစ်ခုတည်းဝင်တဲ့ ပြတင်းပေါက်ကိုနည်းနည်း စေ့လိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ ပြတင်းပေါက်ရဲ့ ရှေ့က ဘုရားစေတီတော် ရဲ့ ပုံတော် ကို မိုးကောင်းကင်အပြာရောင် နောက်ခံမှာ ရွှေရောင်

တဝင်းဝင်းနဲ့ ဖူးတွေ့ရတော့တာပါပဲ။ သမံတလင်းကြမ်းပြင်ပေါ်က ပိတ်စအဖြူပေါ်မှာ ရွှေရောင် စေတီတော် ရဲ့ ပုံရိပ်ကို (Focus) ပြတ်သားစွာ မြင်ရပါတယ်။

ပြတင်းပေါက်တံခါးက ပိတ်လုစဲစဲ ဖြစ်နေပြီမို့ ဓမ္မာရုံတစ်ခုလုံးအတွင်း : မှောင်နေပေမယ့် ပိတ်စအဖြူရောင် ပေါ်က စေတီတော် က ထင်ရှားစွာ ပေါ်နေတာကို ထူးဆန်းအံ့ဩဘွယ် ဖူးတွေ့ရပါတယ်။ ဘုန်းကြီးက ရှင်းပြရာမှာ အခုလို ပုံရိပ်ပေါ်နေချိန်မှာ စေတီတော် ပေါ်ကို ကိုရင်ငယ် လေးတွေ ဖြတ်ပြေးနေတာ၊ ငှက်များ ပျံနေတာ တွေ ကြုံရပါက၊ ပိတ်စအဖြူပေါ်မှာ ပါကိုရင်ငယ်ရဲ့ ပုံ၊ ငှက်များ ပျံနေသည်တို့ကို တွေ့နိုင်ကြောင်း ရှင်းပြပါတယ်။

ပုံရိပ်ပေါ်တာကလည်း ထူးဆန်းစွာ လူ၊ အရာဝတ္ထုစသည်တို့ကို မှန်နဲ့ထောင်ကြည့်သလို၊ နေရောင် ထိုးလို့ အရိပ်ပေါ်သလိုမဟုတ်ဘဲ အတည့်ပေါ်တာကိုလည်း အံ့ဩစွာ တွေ့ရပါတယ်။ ကျွန်တော် မြင်ခဲ့ဖူးတဲ့အရိပ်တွေ က လူပုံ အရိပ်ပေါ်ခဲ့ရင် လူခြေထောက်အတိုင်းအရိပ်က အောက်ခြေအနီးမှာ ရှိနေပြီး ခပ်ဝေးဝေးမှာ လူဦးခေါင်းအရိပ်ကျရာမှာ ထုံးစံပါ။ အခုတော့ ရူပဗေဒ သဘောတရားတွေ လည်းသတိမပြုမိတော့လောက်အောင် ထူးဆန်းစွာ ဘုရားစေတီရဲ့ ဓါတ်ပုံတစ်ခု ဘုရားရဲ့ ရှေ့မှာ ချထားသလို စိန်ဖူးတော် က ဘုရားဘက်မှာ ရှိနေပြီး အောက်ခြေက စေတီရံလေးတွေ က အဲ့ဒီပုံရိပ်ကို ဖူးနေတဲ့ကျွန်တော် တို့ရဲ့ ရှေ့မှာ နီးကပ်စွာ ရှိနေတာကြောင့် အလင်းပြန်ခြင်းနိယာမတို့၊ ဆုံမှတ်တို့၊ ယိုင်ညွှန်းကိန်းတို့ စတဲ့ သင်ဖူးခဲ့တဲ့ရူပဗေဒတွေ လည်း ဘယ်ရောက်သွားမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူး။ တကယ်တော့ အင်္ဂလိပ်အက္ခရာ A ကို မြေကြီးပေါ်မှာ ထောင်ပြီးရောင် ပြန်ဟပ်မယ်၊ ပုံရိပ်ထင်စေမယ်ဆိုရင် A ကို ပုံရိပ်မှာ A ပြောင်းပြန်ပေါ်တာက သဘာဝ ကျမှာ ပါ။ အခုတော့ A ဆိုတဲ့ အက္ခရာကမြေကြီးပေါ်ကို ရောင် ပြန်ပုံရိပ်ထင်တော့ A အတိုင်း ပုံရိပ်ထင်သလို ဖြစ်နေတယ်။ ပုံရိပ်ကလည်း အဖြူအမည်း မဟုတ်ဘဲ ရောင် စုံပုံရိပ်ရုပ်ရှင်ပြသလို မြင်နေရတော့ တကယ်သာ သိပ္ပံပညာရှင်တွေ ရူပဗေဒပညာရှင်တွေ ၊ ကူမဲမြို့ က ထူပါရုံဘုရားရဲ့ လူတိုင်းမသိကြသေးတဲ့ထူးဆန်းအံ့ဩဘွယ် ဖြစ်ရပ်ကို စနစ်တကျ သွားရောက်လေ့လာ ဖြစ်ခဲ့ရင် ကျွန်တော် တို့လို သာမန်လူတွေ မသိတဲ့ ပုံရိပ်ပေါ်တဲ့စနစ် ဖြစ်နေတဲ့သဘာဝ တရားကို ပြန်ပြီး ရှင်းပြနိုင်ကြမလား။

ဒါမှမဟုတ် မြန်မာနိုင်ငံက ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေ ဘုရားဖူးခရီးထွက်ကြတဲ့ ဘုရားဖူးအဖွဲ့တွေ လည်း ကူမဲမြို့ ကိုဝင်ပြီး ပုံရိပ်အတည့်ပေါ်တဲ့ ဘုရားစေတီရဲ့ ထူးခြားတန်ခိုးပြ ဖြစ်ရပ်ကို မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ အနေနဲ့ ကုသိုလ်ယူကြမလား။

သိပ္ပံပညာ၊ ဝိဇ္ဇာပညာ ဘယ်ဘက်ကပဲ တွေးကြည့်ကြည့်သုတေသနပြု ကြည့်ကြည့် အကျိုး အမြတ်တစ်ခုတော့ မလွဲမသွေ ရနိုင်တယ်လို့ ယုံကြည်မိတာကြောင့် ကျွန်တော် မှာ ပါလာတဲ့ တယ်လီဖုန်းကင်မရာနဲ့ မှတ်တမ်းတင်ဗီဒီယိုခါတ်ပုံရိုက်ဖို့ ဆရာတော် ကြီးထံမှာ ခွင့်ပြုချက်တောင်းခံပြီး ကူမဲမြို့ ထူပါရုံဘုရားရဲ့ ထူးခြားတဲ့ ပုံရိပ်တော် အကြောင်းကို မသိလိုက်သေးသူများ တွေ့မြင် ကုသိုလ်ယူနိုင်ကြစေရန် တတ်အားသမျှ ဓမ္မဒါနအနေနဲ့ ဖော်ထုတ်ရေး သားလိုက်ရပါတယ်။ (နေ့လည် (၁၂)နာရီကျော်ခွဲရင် ဘုရားရဲ့ ပုံရိပ်ရှင်က အဖြူအမည်း ဖြစ်သွားတာကိုလည်း ထူးဆန်းစွာ ကြားသိရခဲ့ရပေမယ့် ခါတ်ပုံမှတ်တမ်း မတင် ဖြစ်ခဲ့ပါ)

ဘာသာရေး စာရေး ဆရာမများ ကိုယ်တိုင် ဖူးမြော်ပြီး ဘာသာရေး မဂ္ဂဇင်းများ တွင် ဖော်ပြကြမည် ဆိုပါက ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များ အနေနဲ့ဂုဏ်ယူဘွယ်ရာ သာသနာရေး ဖြစ်ရပ်တစ်ခုအဖြစ် ကြည့်နူးသဒ္ဓါ ပွားများ နိုင်ကြပါစေလို့ ဆုတောင်းရင်း ကူမဲမြို့ ရောက်ခိုက် ဖူးလိုက်ရတဲ့ထူးဆန်းတဲ့ ဘုရားပုံရိပ်တော် အကြောင်း အမှတ်တရ ရေး သားလိုက်ရပါတယ်။

၂ ရက်၊ ဇူလိုင်လ၊ ၂၀၀၈ ခုနှစ် ထုတ် နံနက်ခင်း သတင်းဂျာနယ်
အမှတ်စဉ် Vol.3 No.249

ကျွန်တော်နှင့် မင်္ဂလာအခမ်းအနားမှူးများ

ကျွန်တော် နဲ့မင်္ဂလာအခမ်းအနားမှူး များ

အခုတစ်လော ခေတ်စားနေတဲ့ Live Show ဗီစီဒီ ရိုက်ကူးရေး အစီအစဉ်တွေ ဟိုတယ်တွေ မှာ ပြုလုပ်တဲ့ အခမ်းအနားတွေ မှာ အခမ်းအနားမှူး အဖြစ် ဆောင်ရွက်ကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အကြောင်း ကျွန်တော် သိသလောက် ရေး ပြုချင်ပါတယ်။

သူတို့ရဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ရေး အဖြစ်အပျက်လေးတွေ ၊ မတော် တဆ ဖြစ်သွားတဲ့ အဖြစ်အပျက်လေးတွေ က ပရိတ်သတ်တွေ မသိလိုက်တဲ့နောက်ကွယ်က ဖြစ်ရပ်လေးတွေ ဖြစ်ပေမယ့် ကြားမိ၊ မြင်မိတဲ့ ကျွန်တော် အတွက် စာဖတ်ပရိတ်သတ်တွေ သာ သိသွားရင် တစ်ခုခုတော့ဗဟုသုတ ရသွားကြမယ်လို့ ထင်မြင်မိတာကြောင့် အခမ်းအနားမှူး လုပ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ကို (လူချင်းခင်မင်မှု ကြောင့်) တွေ့တိုင်း မေး ဖြစ်၊ အင်တာဗျူး လုပ် ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီ အကြောင်းလေးတွေ တင်ပြချင်ပါတယ်။

တစ်ခါတစ်ခါ မင်္ဂလာဆောင်တွေ မှာ လည်း အခမ်းအနားမှူး လုပ်ရ မလွယ်ပါဘူး။ တရုတ်မင်္ဂလာအခမ်းအနားတစ်ခု (မေဟွား) ခန်းမမှာ လုပ်တုန်းက ဖြစ်ခဲ့တဲ့ အဖြစ်အပျက်လေးတစ်ခုကို တင်ပြချင်ပါတယ်။

မင်္ဂလာပွဲ စတော့မယ်ဆိုပြီး အဆိုတော် တစ်ယောက် ကသီချင်းဆိုအပြီးမှာ တီးဝိုင်းကို ခဏ ရပ်လိုက်ပါတယ်။ ပြီးတော့မှ မင်္ဂလာအခမ်းအနားမှူး (အမျိုး သမီး)ကို နာမည် ခေါ်ပြီး စင်မြင့်ဆီကိုလာဖို့ ဖိတ်လိုက်ပါတယ်။ အဲဒီ မှာ အပေါ်ထပ်က လှေခါးကြီးဟာတီးလုံးသံနဲ့အတူ အပေါ်ထပ်က ကျလာပါတယ်။ အဲဒီ အမျိုး သမီး အခမ်းအနားမှူး လည်း အပေါ်ထပ်လှေခါးကနေ ဆင်းလာပြီး၊ ပရိတ်သတ်တွေ ကြားက ဖြတ်ပြီး လမ်းလျှောက်လာပါတယ်။

စင်မြင့်ပေါ်တက်လာပြီးပရိတ်သတ်ကို အရို အသေပြီးတော့မှ မင်္ဂလာအခမ်းအနား အစီအစဉ်အကြောင်းပြောမယ်ဆိုပြီး သူ့လက်ထဲက ကိုင်လာတဲ့ မင်္ဂလာဖိတ်စာစာရွက်ကလေးကို ဖွင့်လိုက်တော့မှ ခေါင်းမွှေးတွေ

ထောင်မတတ်လန်ဖြန့်သွားတော့တာပါပဲ။ သူ့ရဲ့ လက်ထဲက ကိုင်လာတဲ့ မင်္ဂလာဖိတ်စာရဲ့ အပေါ်ခြမ်းပဲပါလာပြီး အလယ်ခေါင်က မင်္ဂလာအစီအစဉ်စာရွက်ပြုတ်ကျကျန်ခဲ့လို့ပါ။ သူက အဲဒီ ဖိတ်စာကြည့်ပြီးမှ နေရပ်လိပ်စာ၊ အဖေ၊ အမေနာမည် နဲ့ ပြောရမှာ ဖြစ်လို့ အဲဒီ သူ့ရဲ့ စာရွက်ကျန်ခဲ့တော့ဘယ်လိုမှ သတိသား၊ သတို့သမီးရဲ့ အချက်အလက်တွေ ကို မသိတော့ပါဘူး။ ဒါကြောင့် ချက်ချင်း ပဲ ပရိတ်သတ်ကို ပြန်အရိုအသေပေးပြီး သူ့လာရာလမ်းအတိုင်း ပြန်တက်ပြေးသွားရတာ မျိုး ကို ပရိတ်သတ်တွေ ကတော့အံ့တသြ ကြည့်ရတဲ့အ ဖြစ်မျိုး တွေ ရှိခဲ့ဖူးပါတယ်။

ဟာသသရုပ်ဆောင် ကိုအရိုင်းရဲ့ ပြောပြချက်လေး တစ်ခုကိုလည်း ကျွန်တော် ကြားဖူးသလောက် ရေး ပြချင်ပါတယ်။

သူ (ကိုအရိုင်း) အခမ်းအနားမှူး လုပ်နေတဲ့ Live Show ပွဲတစ်ခုမှာ သရုပ်ဆောင် တစ်ယောက် လည်း စင်ပေါ်တက်လာပြီးစကားတက်ပြောပါတယ်။ သူကလည်း ဟာသတွေ ပြောပြီး ကိုအရိုင်းကို ပညာပေးပါတော့တယ်။

ကိုအရိုင်းလည်း တတ်နိုင်သလောက်တော့ သည်းခံပြီး လိုက်လျောပါတယ်။ နောက်ဆုံး သူ့ဘက်ကလည်းခံနိုင်စွမ်း ကျော်သွားတဲ့အချိန်မှာ အဲဒီ သရုပ်ဆောင်က အဆိုတော် ကို သူက ခေါ်ပေးမယ်ဆိုပြီး ကိုအရိုင်းကို `က-ကိုအရိုင်းရေ၊ အခုသီဆိုမယ့်သူကို ကျွန်တော် ခေါ်ပေးမယ်၊ အင်္ဂလိပ်လိုခေါ်ရမလား၊ မြန်မာလိုခေါ်ရမလား' ဆိုပြီး၊ မေးလိုက်ပါတယ်။ အဲဒီ မှာ ကိုအရိုင်းလည်း (အခွင့်အရေး စောင့်နေသူပီပီ) `အစ်ကိုကြီးက အင်္ဂလိပ်လိုမှမပြောတတ်တာ၊ မြန်မာလိုပဲခေါ်လိုက်ပါ' ဆိုပြီး၊ ပွဲသိမ်းရိုးသွင်းလိုက်ရတာ ကို အားနာနာနဲ့ ကျွန်တော် ကို ပြန်ပြောပြခဲ့တာ ကြားရတော့ အခမ်းအနားမှူး လုပ်တော့မယ်ဆိုခဲ့ရင်ကိုယ်ခံပညာလည်းတတ်ဖို့တော့ လိုလိမ့်မယ်လို့မှတ်ထားခဲ့ဖူးပါတယ်။

မင်္ဂလာအခမ်းအနားမှူး တွေ ထဲက ကျွန်တော် နဲ့ လူချင်းခင်မင်တဲ့ အစ်ကိုကြီး တစ်ယောက် ရှိပါတယ်။ သူ ကတော့ မြန်မာ့ရုပ်မြင်သံကြားမှာ (ယခင်က) အစီအစဉ်ကြေငြာသူ တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့တဲ့အစ်ကိုကြီး (ဦး)သိန်းလှမော် ဖြစ်ပါတယ်။ ဦးသိန်းလှမော်ဟာ အစီအစဉ်ကြေငြာရာမှာ ရော၊ မင်္ဂလာအခမ်းအနားမှူး လုပ်ရာမှာ

တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်၊ အေးအေးဆေးဆေးဆောင်ရွက်သူ ဖြစ်ပေမယ့် အပြင်မှာ လူချင်းတွေ ကြရင် ရယ်စရာတွေ ပြောပြီး၊ ပျော်ပျော်နေတတ်တဲ့(ဇဝနဉာဏ်) ရှိသူ တစ်ယောက် ဖြစ်တယ်လို့ ကျွန်တော် မြင်မိပါတယ်။

သူက အတည်ပေါက်နဲ့ ရယ်စရာ ပြောတတ်ပါတယ်။ တစ်ခါက မင်္ဂလာပွဲအပြီး 'ရွှေခေါင်းလောင်း' လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ကျွန်တော် နဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ ထိုင်နေကြတုန်း သူ ရောက်လာပါတယ်။ ကျွန်တော် တို့ဝိုင်းမှာ ဝင်ထိုင်ကြပြီး၊ ကျွန်တော် ဝယ်လာတဲ့ဂျာနယ်ကိုယူဖတ်ပါတယ်။ အဲဒီ ဂျာနယ်က မြရိပ်ညိုစတိတ်ရှိုးမှာ ကျွန်တော် ဂစ်တာလက်တံ သုံးခုခေါင်းပါတဲ့ ဂစ်တာကြီးလွယ်ပြီး တီးနေတဲ့ဓါတ်ပုံပါလာတယ်။ ဦးသိန်းလှမော်က အဲဒီ Neckသုံးခုခေါင်းနဲ့ ဂစ်တာကြီးကိုကြည့်ပြီး 'ထယ်သရီး' ဆိုပြီး ကုလားလိုပြောပါတယ်။ တကယ်တော့သုံးထပ်ဂစ်တာဆိုတာကို ရုတ်တရက် ကုလားလို 'ထပ်သရီး' ဆိုပြီး ရွံရှာတဲ့ပုံစံနဲ့ စတာပါ။ ကျွန်တော် က သူ့ရဲ့ ရုတ်တရက် စ,တတ်တဲ့ဇဝနဉာဏ်ကို သဘောကျလိုက်လို့ ဥပမာအ ဖြစ် ရေး ပြတာပါ။

တစ်ခါက မင်္ဂလာပွဲတစ်ခုမှာ သူ အခမ်းအနားမှူး လုပ်ပြီးသတို့သား၊ သတို့သမီးကို မင်္ဂလာစင်မြင့်ဆီကို ခေါ်လိုက်ပါရော၊ အဲဒီ မှာ သတို့သား ခြေလှမ်း,လှမ်းလိုက်တိုင်း လူတွေ က ဝိုင်းရယ်ကြပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သတို့သားက သူ့ရဲ့ ပုဆိုးတောင်ရှည်ကို သေသချာချာ ဝတ်မထား၊ ဝတ်မထားတဲ့အတွက် သူလမ်းလျှောက်လိုက်တိုင်း တောင်ရှည်ပုဆိုးက ဟ,ဟ သွားပြီး တွယ်ထားတဲ့ချိတ်ကလည်းမရှိလို့ ပေါင်ရင်းအထိ ပေါ်သွားပြီး (ကန်တော့ပါရဲ့) အတွင်းခံဘောင်းဘီပါ လူတွေ မြင်ကြလို့ သတို့သားကိုဝိုင်းရယ်နေကြတာ ဖြစ်နေတော့တာပါပဲ။

မင်္ဂလာပွဲတစ်ခုမှာ လည်း သတို့သမီးရဲ့ ဦးလေးဆိုသူ တစ်ယောက် က ဘီသိက်ဆရာ (နယ်မြို့ တစ်မြို့ က) ဖြစ်လို့ (ဦးသိန်းလှမော်)ကို ကူညီပြီး အခမ်းအနားမှူး လုပ်ပေးပါရစေ ဆိုတော့သူလည်း လက်ခံလိုက်ပါတယ်။

တကယ်လည်း အခမ်းအနား စ,တော့မယ်ဆိုတော့ ဘီသိက်ဆရာ၊ ဦးလေးကြီးက သတို့သား၊ သတို့သမီးအားလုံး ဘယ်လို ပွဲထွက်ရမယ်ဆိုတာ သင်ပေးပြီးပြီ

ဖြစ်ကြောင်းတန်းစီပြီး မတ်တပ်ရပ်စောင့်ခိုင်းထားပြီး ဖြစ်လို့

ဦးသိန်းလှမော်လည်းမင်္ဂလာစင်မြင့်ဆီသို့ တစ်ယောက် တည်း လျှောက် သွားပါတယ်။

သူခေါ်လိုက်မှ သတို့သား၊ သတို့သမီးနဲ့ မိဘတွေ အားလုံး အခါတော် ပေးတီးလုံးနဲ့

မင်္ဂလာစင်မြင့်ဆီ လျှောက်လာခဲ့တဲ့လမ်းမှာ ပရိတ်သတ်တွေ ကြားက ဖြတ်သွားရတော့

ပွဲတက်တဲ့ပရိတ်သတ်ရဲ့ ရယ်သံတချို့ ကြားရတဲ့အတွက် သိပ်မသင်္ကာပါဘူး။ ဒါနဲ့

ခပ်တည်တည်ပဲလျှောက် သွားပါတယ်။ စင်မြင့်ပေါ်တက်ခါနီး စိတ်မချလို့ နောက်မှာ ဘာတွေ

ဖြစ်နေသလဲမသိဘူး၊ လူသံကြားရတယ်ဆိုပြီး လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ သူနောက်မှာ ရထားတဲ့

ကြီးလို ပန်းကြဲသူတွေ ၊ သတို့သား၊ သတို့သမီးတွေ ၊ မိဘတွေ တစ်ပြုံကြီး လိုက်လာတာတွေ

လိုက်တော့ သူလည်း လန့် သွားပါတယ်။ သူမခေါ်သေးဘဲဘာ ဖြစ်လို့ လိုက်လာကြသလဲ

ကြည့်လိုက်တော့မှ (နယ်မြို့ ဘိသိတ်ဆရာကြီးက) ဦးသိန်းလှမော်နောက်က အားလုံးလိုက်

ကတော့လို့အချက်ပြလိုက်လို့ ဘုမသိ၊ ဘမသိနဲ့ မင်္ဂလာသတို့သား၊

သတို့သမီးလည်းလိုက်လာကြတာ ဖြစ်နေလို့ပါ။ ဒါနဲ့ပဲအဲဒီ ပွဲလည်း အခါတော်

သီချင်းမတီးရဘဲ အခြောက်တိုက် ပွဲထွက်ခဲ့ရပါတယ်။

နောက်ထပ်ရေး ပြချင်တဲ့ မင်္ဂလာဘိသိတ်ဆရာကြီး တစ်ယောက် ကတော့

ရေဒီယိုအဆိုတော် ၊ ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင် ကိုရန်ပိုင်စိုးပါပဲ။

ကိုရန်ပိုင်စိုးက မင်္ဂလာအခမ်းအနားမှူး လုပ်တဲ့အလုပ်လည်းထပ်တိုးလာတော့

ဂုဏ်ပုဒ်တွေ က ခပ်များများ ပါပဲ။ ဂီတအစည်းအရုံး(မြန်မာနိုင်ငံ)မှာ လည်း တွဲ ဖက်အတွင်

ရေး မှူး (၂)တာဝန်ကို ယူထားပါတယ်။ တစ်ရက်မှာ တာမေ့မြို့ နယ်မှာ ရှိတဲ့

မြန်မာနိုင်ငံဂီတအစည်းအရုံးကို ကျွန်တော် ရောက် သွားပါတယ်။ ကိုရန်ပိုင်စိုးရဲ့

ရုံးခန်းထဲကိုကျွန်တော် ရောက်သွားတော့ ကျွန်တော့် ကို ကော်ဖီတွေ ၊ ဘာတွေ တိုက်ပြီး

သေသေချာချာ ဧည့်ခံပါတယ်။ ပြီးတော့မှ ကျွန်တော် သူ့ဆီလာရတဲ့ရည်ရွယ်ချက်ကို

ဂီတကိစ္စထင်ပြီး မေးပါတယ်။ ကျွန်တော် ကကိုရန်ပိုင်စိုးကို မေးစရာရှိလို့ လာတာပါ။

ကျွန်တော် မင်္ဂလာအခမ်းအနားမှူး မှူး အကြောင်း ဆောင်းပါးရေး ချင်လို့

ကိုရန်ပိုင်စိုးဆီကအ ဖြစ်အပျက်တချို့ ကို တစ်ဆင့် ကြားဖူးပါတယ်။ သေချာလား၊ တကယ်အ

ဖြစ်အပျက်ဆိုတာလား သိချင်လို့ အတည်ပြုပြောပြပါဆိုပြီး အင်တာဗျူး ဝင်လုပ်ခဲ့ပါတယ်။

အဲဒီ မှာ ကိုရန်ပိုင်စိုးက အမူအရာအပြည့်နဲ့ ကျွန်တော် ကို ရှင်းပြခဲ့ပါတယ်။

သူပြောပြတဲ့အထဲက နှစ် ချက်ကို ကျွန်တော် ပြန်ရေး ပြချင်ပါတယ်။

ပထမ အ ဖြစ်အပျက်တစ်ခုက ကိုရန်ပိုင်စိုး အခမ်းအနားမှူး လုပ်တဲ့ မင်္ဂလာပွဲတစ်ခုမှာ ဌာနဆိုင်ရာ(အရာရှိတစ်ဦး)က လာပြီးလက်ထပ်လက်စွပ်ဝတ်ပေးဖို့ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကိုရန်ပိုင်စိုးလည်း လက်စွပ်ဝတ်ပေးဖို့ အရာရှိအန်ကယ်ကြီးကို ခေါ်လိုက်ပါတယ်။

စင်ပေါ်ရောက်လာတော့ အရာရှိအန်ကယ်ကြီးက သူ့ကိုနှုတ်ဆက်ပြီး သတို့သားနဲ့ သတို့သမီးကို မင်္ဂလာလက်စွပ်ဝတ်ပေးဖို့လက်စွပ်ဘူးကို ယူပြီး ဖွင့်လိုက်ပါတယ်။ အဲဒီ မှာ အန်ကယ်ကြီးမျက်လုံးပြူး သွားပါတယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ လက်စွပ်ထည့်တဲ့ဘူးထဲမှာ လက်စွပ်ပါမလာလို့ပါပဲ။ မင်္ဂလာပွဲရှင်တွေ က မေ့ပြီးကျန်ခဲ့တာပါ။ ဒါပေမယ့် လက်စွပ်ဝတ်ပေးရမယ့် အန်ကယ်ကြီးကဘာလုပ်ရမှန်းမသိတော့ဘူး ဖြစ်နေပါတယ်။

ကင်မရာမင်းတွေ ၊ ဗီဒီယိုရိုက်သူတွေ ကလည်း ရိုက်နေကြပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကိုရန်ပိုင်စိုးက `အန်ကယ် ဘာမှမရှိတဲ့ဘူးထဲကလက်စွပ်ရှိသလို ဟန်ဆောင်ပြီး ထုတ်လိုက်၊ ပြီးတော့ လက်ထဲကလက်စွပ်(ရှိသလို)နဲ့ သတို့သမီး၊ သတို့သားလက်ထဲကို ဝတ်ပေးချင်ယောင် ဆောင်လိုက်ပါ' လို့ ရုတ်တရုတ် (ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင်ပီပီ)အိုက်တင်လုပ်ဖို့ သင်ပေးလိုက်မှ လက်စွပ်ဝတ်ပေးရမယ့် အန်ကယ်ကြီးလည်း သဘောပေါက်သွားပြီး၊ ဘာမှမရှိတဲ့လက်စွပ်ကို ရှိသလိုဟန်ဆောင်ပြီး ဝတ်ပေးလိုက် မှ အဆင်ပြေ သွားပါတယ်။ ကင်မရာမင်းတွေ ကလည်း ဓါတ်ပုံတွေ တဖျတ်ဖျတ်ရိုက်ကြတာပေါ့။

သူပြောပြတဲ့ဒုတိယအ ဖြစ်အပျက်တစ်ခု ကတော့ ဆင်ခြေပုံမြို့ နယ်တွေ မှာ အခမ်းအနားမှူး သွားလုပ်ရတဲ့ ပွဲတွေ ဆိုရင် တီးဝိုင်းမရှိတဲ့၊ မပါတဲ့အတွက် မင်္ဂလာစကားပြောပြီးလို့ သတို့သား၊ သတို့သမီး စင်မြင့်ပေါ် ဖိတ်ခေါ်မယ်ဆိုရင်

ခြောက်ကပ်ကပ်ကြီး တီးလုံးမပါဘဲ ပွဲထွက်ကြတာမျိုး ဖြစ်လေ့ရှိတော့ အဲဒီ အခက်အခဲကို ဖြေရှင်းပေးတဲ့အနေနဲ့မင်္ဂလာသီချင်း (အခါတော် ပေး)ကို အဆိုတော် တင်တင်မြ၊ ဟေမာနေဝင်း၊ စိုးစန္ဒာထွန်း စသဖြင့် အဆိုတော် တွေ ရဲ့ ဆိုထားတဲ့ ကက်ဆက်ခွေလေးကို ယူသွားပေးလေ့ရှိပါတယ်။ မင်္ဂလာရှင်တွေ ကို ပွဲထွက်ဖို့တီးဝိုင်း၊ အဆိုတော် ပါလာမေးပြီး မပါခဲ့ရင် သူယူခဲ့တဲ့ ကက်ဆက်ခွေထဲက ကြိုက်တဲ့အဆိုတော် ရဲ့ အသံနဲ့ပွဲထွက်ဖို့ ဖွင့်ခိုင်းလိုက်ရုံပါပဲ။

အဲဒီ လို အဆင်ပြေအောင်လုပ်ပေးဖို့ သူတတ်နိုင်သလောက် ကြိုး စားထားလို့ ဆင်ခြေပုံးမြို့ နယ်တစ်ခုက မင်္ဂလာဆောင်တစ်ခုရောက်သွားတဲ့အခါ၊ အခါတော် သီချင်းဆိုပေမယ့် အဆိုတော် နဲ့ တီးဝိုင်းမငှားထားတဲ့အကြောင်း၊ မင်္ဂလာပွဲရှင်တွေ က ပြောပြလို့ သူ့ကက်ဆက်ခွေလေးကို ဖွင့်ပေးဖို့ အသံချဲ့စက်ဆရာကို သွားပေးပါတယ်။ စက်ဆရာကို သူက 'ညီလေး၊ ဒီသီချင်းခွေလေးကို ပွဲစ၊မယ်ဆိုရင် ဖွင့်ပေးပါကွာ'လို့ ရိုရိုသေသေပေးပါတယ်။ စက်ဆရာက သူ့မျက်နှာကို ပြန်ကြည့်ပြီး၊ လက်က စားပွဲခုံကို တောက်နေပါတယ်။ ပါးစပ်ကလည်း လေချွန်နေပါတယ်။ ခြေတစ်ဖက်ကလည်း၊ နူးပေါ်ကန့်လန့်တင်ထားပြီး၊ မထီလေးစားနဲ့ သူ့ကိုပြန်ကြည့်နေပါတယ်။ ပြီးတော့မှ 'ကက်ဆက်ခွေခေတ် ကုန်သွားပြီ ကျွန်တော် စက်မှာ ကက်ဆက်ခွေခေတ် ကုန်သွားပြီ ကျွန်တော် စက်မှာ ကက်ဆက်မပါဘူး။ ဒီဒီဒီစက်ပဲပါတယ်၊ သီချင်းလည်း ဗီစီဒီခွေပဲသုံးတယ်'ဆိုပြီး မထီလေးစား ပြန်ဖြေပါတယ်။ ကိုရန်ပိုင်စိုးကလည်း စက်ဆရာရဲ့ အမူအရာကို မကြိုက်ပေမယ့် သူ့ဘက်က ခေတ်မမီတော့တာကို ဝန်ခံပြီး 'ကိုယ်က ကက်ဆက်ခွေပဲပါလာလို့ ဆောရီးပါပဲ ညီလေးရာ၊ အဲဒီ တော့ ပွဲစမယ်ဆိုရင် ကိုယ်အချက်ပြလိုက်မယ်၊ ညီလေးက မင်္ဂလာသီချင်းဖွင့်ပေးပါ' လို့ပဲ ပြောခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီ ဗီစီဒီကလည်း ရုပ်ရှင်မင်းသမီး တစ်ယောက် ရဲ့ မင်္ဂလာအခမ်းအနားခွေ(မူရင်း)ပါ။ ဒါကြောင့် သူဖွင့်ချင်တဲ့ သီချင်းနံပါတ်ကိုပဲ ပြောခဲ့ပါတယ်။

တကယ် ပွဲထွက်ရမယ့်အချိန်မှာ သတို့သား၊ သတို့သမီးက မြက်ခင်းပြင်လေးမှာ နေရာ ယူပြီးပါပြီ။ ဒါနဲ့ သူက စက်ဆရာကိုဖွင့်တော့လို့ အချက်ပြလိုက်ပါတယ်။ အဲဒီ မှာ

စက်ဆရာက သူ့ထုံးစံအတိုင်းလေချွန်ပြီး နံပါတ်နှိပ်လိုက်ပါတယ်။ သတို့သားနဲ့ သတို့သမီးလည်း တောင်ကုန်းလေးအတိုင်း ပရိသတ်တွေ ဘက်ကို လာနေတော့ ခေါင်းပေါင်းလေးက တဖြည်းဖြည်းနဲ့ မြင့်တက်လာပါတယ်။ တီးလုံးက မထွက်သေးပါဘူး။ ဒါကြောင့် စက်ဆရာကို ဘယ်လိုလဲ မေးငေါ့ ပြပါတယ်။ စက်ဆရာကလည်း ဒီဒီဒီစက်ကို လက်ညှိုး ထိုးပြပြီး လေချွန်ပါတယ်။ ခူးကလည်း နဲ့နေပါတယ်။ သတို့သား၊ သတို့သမီးလည်း ပရိသတ်ကတွေ ရတဲ့အချိန်မှာ အသံကြားရပါတော့တယ်။ ‘အရှင်ရုက္ခစိုးနတ်မင်းကြီး၊ ကျွန်တော် ရဲ့ သားလေး အရှင်ရုက္ခစိုးနတ်မင်းရဲ့ ညောင်ပင်အောက်မှာ အပေါ့သွားခဲ့တဲ့ အတွက်...’ စသဖြင့် ယင်လုံအိမ်သာဆောက်လုပ်ရမယ့် ပညာပေးပြကွက်ပါတဲ့အသံ ထွက်လာပါတယ်။ အဲဒီ မှာ အသံထွက်လာပါတယ်။ အဲဒီ မှာ အသံချဲ့စက်ဆရာလည်း ဒုက္ခရောက်တော့တာပဲ သူကသီချင်းနံပါတ်(၆)ဆိုရင် ဒီဒီဒီမှာ ကအဲဒီ နံပါတ်အတိုင်း သီချင်းမထွက်ပါဘူး။ အကျိုး ပြုအစီအစဉ်တွေ ပါရင် နံပါတ်တွေ လွဲကုန်တတ်ပါတယ်။ သူ့ ဒီဒီဒီစက်ကိုကျော်လိုက်တော့လည်း ‘ဆရာမ ၊ သမီးမိုက်တွေ ၊ အောင့်, အောင့်နေတယ်’ ဆိုတဲ့ယင်လုံအိမ်သာအကြောင်းပဲ အသံထွက်နေပါတော့တယ်။ အဲဒီ မှာ ပဲ သတို့သား၊ သတို့သမီးလည်း စိတ်ဆိုးပြီး စင်မြင့်ပေါ်ရောက်ခဲ့ရပါတော့တယ်။ ဒါလေးတော့ ကိုရန်ပိုင်စိုးပြောပြတဲ့မင်္ဂလာအခမ်းအနားမှူး အလွဲလေးတွေ ဖြစ်ပါတယ်။

(ဒီစာလေးကို မွန်ပြည်နယ်၊ လမိုင်းမြို့၊ နယ်၊ လမိုင်းရွာလေးကို Lazy Clubစတိတ်ရှိုးပွဲတီးဖို ရောက်တုန်း နေ့လည်မှာ အမှတ်တရ ရေး ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်)

၂၁-ရက်၊ မေလ၊ ၂၀၀၈ ခုနှစ် ထုတ် နံနက်ခင်း သတင်းဂျာနယ်

အမှတ်စဉ် Vol.3 No.243

ကျွန်တော်နှင့် နော်လီဇာ

ကျွန်တော် နှင့် နော်လီဇာ

ကျွန်တော် တကယ်တမ်း နေပြည်တော် ပျဉ်းမနား နှစ် ကျိပ်ရှစ်ဆူဘုရားပွဲကို စတီး ဖြစ်တာက ဥပဒေမကျ၊ တတိယနှစ် ကျောင်းသားဘဝရောက်မှ ဖြစ်ပါတယ်။

ကျွန်တော် ရွှေရှုခင်းစားသောက်ဆိုင်မှာ ကီးဘုတ်နဲ့ဂစ်တာကို ကျောင်းတစ်ဖက်နဲ့ တီးရင်း ဂီတလောကထဲစတင်ဝင်ခါစမှာ သူငယ်ချင်း တစ်ယောက် ဖြစ်တဲ့ မြန်မသံအဆိုတော် ကြီးဦးမင်းနောင်ရဲ့ သား (ကိုလင်း)က သူနဲ့နေပြည်တော် ပျဉ်းမနားလိုက်တီးဖို့ခေါ်ပါတယ်။ သူက ဒရမ်တီးတာပါ။ ဒါနဲ့ ဘေ့စ်သမား တစ်ယောက် ခေါ်ခဲ့ပါဆိုလို့ ကျောင်းမှာ ကျွန်တော် နဲ့ မေဂျာတူတစ်တန်းငယ်တဲ့ သူငယ်ချင်း တီးဖော်တီးဖက် အောင်အောင် (ရော့ဒ်မုဆိုး) ကို ဘေ့စ်တီးဖို့ အဖော်ခေါ်သွားခဲ့ပါတယ်။

တီးရမယ့် ဓမ္မာရုံအတွက် ကားနဲ့လှည့်ဖျော်ဖြေကြမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ စတိတ်ရိုးကားမှာ အဆိုတော် တော် တွေ က မှတ်မိသလောက် နော်လီဇာ၊ ချစ်ကောင်း၊ နီနီဝင်းရွှေ၊ ကိုမို၊ လှဝင်းနွယ်စသဖြင့် ပေါ့။

ကိုညွန့် (ချစ်ကောင်း) ကတော့ (အလှည့်) သီချင်းခွနဲ့တစ်နိုင်ငံလုံး သိမ်းပိုက်ထားသူမို့ သူ့ပရိတ်သတ်က အများ ဆုံးပါပဲ။ အဲဒီ လို အဆိုတော် တွေ အများ ကြီးနဲ့ ကိုယ်ဖျော်ဖြေချင်တဲ့ပွဲမှာ ကိုယ်ကလည်းတီးချင်၊ လက်စွမ်းပြချင် ဆိုတော့ မောလို့၊ မောရမှန်းတောင်မသိပါဘူး။

တစ်ညလုံး မအိပ်ဘဲ ကားနဲ့လှည့်ပြီး မြို့ ထဲမှာ တီးခတ်ရင်းမနက်နေထွက်လာတာကို မြင်ဖူးတာ ပထမဆုံးပါပဲ။ မနက် မိုးစင်စင်လည်းလင်းရော ဈေးရှေ့မှာ စောင့်နေတဲ့ လူအုပ်ကြီးက လမ်းမအပြည့်ပါပဲ။

သူတို့ရဲ့ ထုံးစံတစ်ခုက ဖျော်ဖြေးရေး ကားတွေ မျက်နှာချင်းဆိုင်ဆုံကြရင် သူ့ကားက အသံချဲ့စက်နဲ့ ကိုယ့်ကားက အသံချဲ့စက်တွေ ပြိုင်ဖွင့်ပြီး တီးကြတာကို ဂုဏ်ယူကြပါတယ်။ ဘယ်သူ့စက်က ပိုကောင်းလို့၊ ဘယ်သူ့စက်က အသံထွက်ဘူးဆိုပြီး ပြိုင်

င်လေ့ရှိပါတယ်။ အသံချဲ့စက်တွေ က ရန်ကုန်က စက်တွေ ချည်းပါပဲ။ စက်ဆရာချင်းလည်း သိကြပေမယ့် ဘယ်သူ့အသံ ပိုကျယ်သလဲ ပြိုင်လေ့ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော် တို့ရဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်က ဖျော်ဖြေရေး ကားကအဆိုတော် 'ဖာလီနိုင်'ကို သီချင်းဆိုခိုင်းပြီး ကျွန်တော် တို့ကို အသားကုန်နှိပ်ပါတော့တယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော် ရဲ့ စက်ဆရာ (ကိုမိုး အောင်)ကသူရဲ့ စက်ကို အသားကုန်ဖွင့်ပြီး ပြိုင်တီးဖို့ ကျွန်တော် နဲ့ အောင်အောင်လည်း ကားမောင်းတဲ့အမိုးပေါ်က စင်ပေါ်ပြေးတက်ပြီး အင်ထရို တီးပါတော့တယ်။ သီချင်းဆိုတဲ့ မနော်လီဇာကိုလည်း အပေါ်ကို ဒေါ်လာပါတယ်။ မနော်လီဇာကလည်း သီချင်းရဲ့ ရော့ခဲစည်းချက်အတိုင်းအရုံမပေးဘဲ ကပါတော့တယ်။ ကျွန်တော် တို့နှစ် ယောက် စလုံး ဆံပင်ရှည်တွေ နဲ့ အပြိုင် ဖြူကြတော့တာပါပဲ။ ပရိတ်သတ်ကလည်း နှစ် ဖက်စလုံးက ဖျော်ဖြေရေး ကားတွေ ကို ဝိုင်းပြီး အားပေးနေကြပါတယ်။ (တိုက်ကြက်နှစ် ကောင် ခွပ်တာကို ကြည့်တဲ့သူတွေ လိုပေါ့)။

ဖျော်ဖြေရေး ကားချင်း နီးလာလေ မျက်နှာချင်းဆိုင်ကကားရဲ့ စပီကာသံတွေ က ကိုယ့်ဆီရောက်လာပြီး ကိုယ်တီးတဲ့ အသံတောင်ကိုယ် မကြားရတော့ပါဘူး။ သူတို့ဘက်ကလည်း ကျွန်တော် တို့ဘက်လို ဖြစ်မယ်ဆိုတာ သေချာပါတယ်။

ခက်တာက မနော်လီဇာက အသားကုန်က,နေပြီး သီချင်းမဆိုသေးတာပါ။ အင်ထရိုတီးတဲ့ စကေးတွေ ကလည်း ၅မိနစ်လောက်တီးနေရတော့ လက်လည်းညောင်းနေပါပြီ။ သူ့ကို ကြည့်တော့လည်း၊ က,နေတုန်းပဲ။ အော်ပြောတော့လည်း ကိုယ့်အသံက တစ်ဖက်ကကားရဲ့ အသံတွေ ကို မကျော်နိုင်၊ ဘယ်လိုမှလည်း အချက်ပြုပြီး ဆိုခိုင်းတော့ မဆို တော် တော် ဒုက္ခရောက်နေပါတယ်။ သူကလည်း ကိုယ့်ကိုတကြည့်ကြည့်နဲ့ က,နေပါတယ်။ ကျွန်တော် လည်း ဘယ်လိုမှ မရတော့တဲ့အဆုံး သူ့အနားကို ပြေးကပ်ပြီး ဝစ်တာကျောချင်းပူးတီး သလိုကျောချင်းကပ်တီးတော့ သူက အနားမှာ လာက,ပါတယ်။ ကျွန်တော် လည်း ပရိတ်သတ်နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်က ပြိုင်ဘက်ဖျော်ဖြေရေး အဖွဲ့ မသိအောင် ကျောချင်းကပ်ပြီး 'အစ်မဆိုတော့လေ' ကျွန်တော် တီးရတာ လက်အံသေတော့မယ်ဆိုပြီး အော်ပြောရပါတယ်။ အဲဒီ တော့မှ သူ (မနော်လီဇာ)က 'ငါလည်း ဆိုချင်လှပါပြီ

နင်တို့ကဘာသိချင်းတီးမှန်းမသိလို့ ကနေရတာ ဟဲ့။ သီချင်းနာမည် ပြော' ဆိုမှ
ဘယ်သီချင်းဆိုမယ်ဆိုတာ မပြောမိဘဲ တက်က,ခိုင်းမိတာကို သတိရမိပါတော့တယ်။

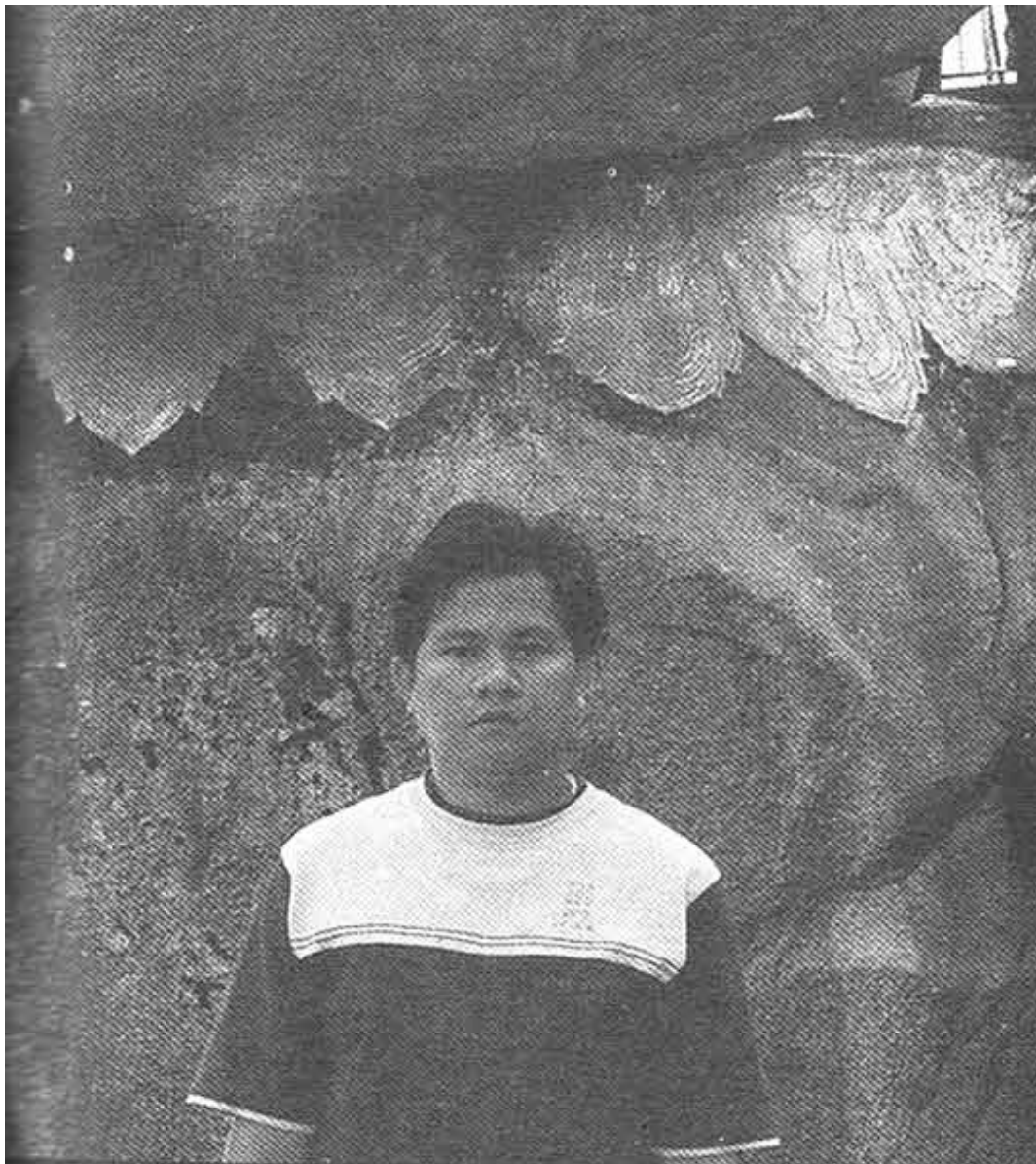
ကျွန်တော် ရဲ့ အဖြစ်ပါ။ တကယ်တော့ ကျွန်တော် တီးတဲ့သီချင်းဟာ `ရက်စက်စွာ
ပြုံး တတ်သော 'ဆိုတဲ့ အဆိုတော် `ထူးအိမ်သင်' ရဲ့ သီချင်းပါ။ အင်ထရိုကလည်း
ကော့ဒ်တစ်ခုတည်း တီးရတော့သူ လည်း သူ့သီချင်းကို မမှတ်မိဘူး ဖြစ်သွားတာပါ။
မနော်လီဇာကအဲဒီ သီချင်းကို `စင်ပေါ်ကဂီတပွဲတော် 'လို (ထင်ရတဲ့)အခွေထဲမှာ The Ray
အဖွဲ့က ပြန်တီးပြီး သီဆိုခဲ့တာပါ။ ဒီပွဲတစ်လျှောက်လည်းတခြားနေရာတွေ မှာ အဲဒီ သီချင်း
ဆိုခဲ့ပါသေးတယ်။ မတိုင်ပင်ပဲ တီးမိတဲ့ နေပြည်တော် - ပျဉ်းမနား နှစ် ကျိပ်ရှစ်ဆူဘုရားပွဲ
အတွေ့အကြုံလေးတွေ ပေါ့။ ရှေ့တစ်ပတ်မှာ လည်း အဲဒီ လိုကိစ္စလေးတွေ ရေး ပါဦးမယ်။

၁၂ရက်၊ ဒီဇင်ဘာလ၊ ၂၀၀၇ခုနှစ် ထုတ်နံနက်ခင်းသတင်းဂျာနယ်

အမှတ်စဉ် Vol.3 No.221

နုတော်နှင့် ခေတ်သစ် ကျိုက်ထီးရိုးဘုရားပူးခြင်း

ကျွန်တော် နှင့် ခေတ်သစ် ကျွန်ထီးရိုးဘုရားဖူးခြင်း

ကျွန်တော် ငယ်ငယ်က ကျောင်းမှာ သင်ခဲ့ရတဲ့ အလယ်တန်းမြန်မာစာ (စကားပြေ) စာအုပ်ထဲက 'ဆရာကြီး ဦးဖိုးကျား' ရေး တဲ့ 'ကျွန်ထီးရိုးဘုရားခြင်း' ဆိုတဲ့ စကားပြေလေးကို အခုထိ မမေ့နိုင်ခဲ့ပါဘူး။

အဲဒီ ဝတ္ထုလေးကို မမိလိုက်တဲ့၊ မသိတဲ့ လူငယ်စာဖတ်သူတွေ သိရအောင် ဇာတ်လမ်းအကျဉ်းလေးကို ပြန်ရှင်းပြချင်ပါတယ်။ 'မောင်ထွန်းမောင်ဆိုတဲ့ လူငယ်လေးဟာ သူငယ်ချင်းတွေ နဲ့ ကျွန်ထီးရိုးဘုရား သွားဖူးကြရာမှာ သူငယ်ချင်းတွေ က ဘုရားဖူးဖို့တောင်ပေါ်တက်ကြပြီး သူ ကတော့ တောင်ခြေက နေမကောင်း ဖြစ်နေတဲ့ မြေအဘိုးကို သနားပြီး လူသားချင်း ကိုယ်ချင်းစာနာစိတ်နဲ့ ဘုရားပေါ်တက်ရင် ကုန်ကျမယ့် စရိတ်တွေ ကို အဲဒီ မြေအဘိုးနဲ့ပဲ ဆေးဝါးသုသာ၊ ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်လိုက်လို့ ကျွန်ထီးရိုးဘုရား မဖူး ဖြစ်ဘဲ စိတ်ထဲကပဲ ကန်တော့လိုက်ရတဲ့ အကြောင်းလေးတွေ ကို သူ့သူငယ်ချင်းရဲ့ ဘုရားဖူးလို့ ရခဲ့တဲ့ ကုသိုလ်နဲ့ သူ့ရဲ့ ကူညီမှု ကြောင့် ရခဲ့တဲ့ ကုသိုလ်ကို ဆရာ ဖြစ်သူက သုံးသပ်ပြထားတဲ့ အကြောင်းလေး' ဖြစ်ပါတယ်။

အဲဒီ စကားပြေနဲ့တော့ မဆိုင်ပေမယ့် ကျွန်တော် မှာ လည်းငယ်ငယ်က ကျွန်ထီးရိုး ဘုရားဖူးဖို့ သွားရင်း ကြုံခဲ့ရတဲ့ 'ခေတ်သစ်ကျွန်ထီးရိုးဘုရားဖူးခြင်း' လို့ နာမည် တပ်ရမယ့် အကြောင်းလေးတစ်ခုကိုတော့ ကိုယ့်အကြောင်းကိုယ် ပြန်ရေး ချင်ပါတယ်။

ကျွန်တော် ၁၀တန်းအောင်ပြီးလို့ တက္ကသိုလ်မတက်မီအားလပ်ရက်မှာ သူငယ်ချင်းတွေ နဲ့ ကျွန်ထီးရိုးဘုရားဖူးကြဖို့တိုင်ပင်ပြီး ပိုက်ဆံစု ဘုရားဖူးခရီးထွက် ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ မှတ်မှတ်ရရအဲဒီ နေ့က ဒီဇင်ဘာလ ၃၁ ရက်နေ့ ဖြစ်ပါတယ်။

မနက်အစောကြီး ဥနာရီလောက် အိပ်ယာထ၊ လူစု၊ ရန်ကုန်ဘူတာကြီးကို သွားကြ၊ ကျွန်ထိုအထိ မီးရထားစီးပြီးမှ ဘူတာရုံကနေ ကင်ပွန်းစခန်းတောင်ခြေအထိ သွားတဲ့ ခရီးသည်တင်ကားကို စုပြုံလိုက်ကြ တောင်ခြေမှာ ခေတ္တနားပြီးမှ တောင်ပေါ်ကို

ခြေလျှင်တက်ကြပါတယ်။ လူကလည်းငယ်ကို ပိုက်ဆံကလည်းမရှိကြတော့ ရန်ကုန်ကနေ ကျိုက်ထီးရိုးအထိသွားတဲ့ ဘုရားဖူးကားတွေ တောင် မစီးနိုင်လို့ ပိုက်ဆံသက်သာတဲ့ ရထားနဲ့ပဲ ကျိုက်ထီးရိုးရောက်အောင် ခဲရာခဲဆစ်သွားကြရပါတယ်။ လမ်းမှာ စားကြဖို့ ငါးပိကြော်တွေ ၊ ငါးခြောက်ကြော်တွေ တောင်ထည့်ယူခဲ့ကြပါတယ်။ ဒါမှလည်း စားစရိတ်သက်သာမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

နောက်တစ်ရက်ဟာ နှစ် သစ်ရဲ့ ပထမဆုံးနေ့၊ ဇန်နဝါရီလ (၁) ရက်နေ့ ဖြစ်တဲ့အတွက် ဘုရားရင်ပြင်ပေါ်မှာ ဆီမီး ၉၀၀၀ ကပ်လှူတဲ့ ပွဲလည်းရှိပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်းတွေ လည်းလူတွေ ကြိတ်ကြိတ်တိုးနေတဲ့ ကျိုက်ထီးရိုးဘုရားရင်ပြင်တော်ပေါ်မှာ ပဲဖျာငှားပြီး စောင်ခြုံအိပ်ကြပါ။ ရက်ရက်စက်စက် အေးတဲ့ ရင်ပြင်တော် ပေါ်မှာ အိပ်လို့မရအောင်ကို ချမ်းပါတယ်။

မနက် (၅)နာရီလောက် ရောင် နီမလာမီ အိပ်ယာထ၊ မျက်နှာသစ်ဖို့ ရေသွားတန်းစီ စောင့်ပြီးတာနဲ့ စားသောက်ဆိုင်တန်းတွေ ရှိတဲ့ဘက်ကို ဆင်းကြပြီး လက်ဖက်ရည်နဲ့မုန့် သွားစားကြပါတယ်။ မုန့်စားပြီး ဘုရားပေါ်ပြန်အတက်မှာ လူအုပ်ကြီးက လှုပ်လို့မရအောင် ဘုရားရင်ပြင် တော် အပေါ်ရောက်တဲ့အထိ တိုးကြိတ်နေပါတယ်။ မနက်အာရုဏ်ဆွမ်းကပ်ဖို့ စုပြုံပြီး ဘုရားပေါ် တက်ကြသူတွေ ပါ။ အဲဒီ လို ဘုရားပေါ်အတက်လမ်းမှာ လူတွေ စုပြုံတိုးကြတဲ့အထိ ကျွန်တော် တို့ သူငယ်ချင်းတွေ လည်း အလိုက်သင့် ရွေ့ပါ သွားပါတယ်။ အဲဒီ မှာ ပဲ အထမ်းသမားကြီး တစ်ယောက် ကျွန်တော် ရဲ့ ရှေ့တည့်တည့်မှာ ဒုက္ခရောက်နေတာ ကြိုမြင်ရတော့တာပါပဲ။

သူ့ရဲ့ ကျောပေါ်မှာ ထမ်းထားတဲ့ခြင်းကြီးက အမြင့်ကြီး၊ ပစ္စည်းတွေ ကလည်း အပြည့်မို့သူ့ခမျာ တောင်တက်လမ်းမှာ ပင်ပန်းစွာ တက်လာရတဲ့အထိ လူအုပ်ကြီးကတိုးဝှေ့ပြီး ညှာသံပေးရွှေ့နေတော့ ရှေ့ကလူတွေ က နောက်ကိုပြန်တွန်း၊ နောက်ကလူတွေ က ရှေ့ကိုပြန်တွန်းရင်းနဲ့ လူပင်လယ်ကြီးထဲမှာ သူက လေးလံတဲ့ အထမ်းခြင်းကြီးရွက်လို့ အံကြိတ်ပြီးချွေးတွေ ပြိုက်ပြိုက်ကျ တောင့်ခဲနေရပါတယ်။ သူ့ခမျာလဲကျလိုက်ရင်မသက်သာပါဘူး။ ကိုယ်မှာ ချိတ်ထားတဲ့ ချိတ်ကြီးနဲ့ ခြင်းကြီးကဖြူ

တ်လိုမရ၊ လေးကလည်းလေးတော့ ကြိတ်မှာ ပြီး တောင့်ခံနေရပါတယ်။ သူ့ဒုက္ခကို မြင်ရတာ နဲ့ပဲ သနားပြီး နောက်ကနေ သူ့လဲမကျအောင် အတင်းတွန်းပေးထားရပါတယ်။

ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတွေ ကလည်း ဘေးကနေပိုင်းပြီး သူ့ကိုကာပေးထားရပါတယ်။ အဲဒီ ဒုက္ခကြီးက အနည်းဆုံး (၁၅)မိနစ်လောက်ကြာမယ်ထင်ရပေမယ့် ကျွန်တော့်အတွက်နဲ့ပဲ အထမ်းသမားကြီးအတွက် ကတော့ တစ်ကမ္ဘာလောက် ကြာတယ်ထင်ရပါတယ်။ ဒီလိုသူ့ကိုပိုင်းရုံပြီး တွန်းလိုက်၊ လူအုပ်ကြီးနဲ့ ရွေ့သွားလိုက်နဲ့ ကျွန်တော်ထီးရိုးဘုရားရင်ပြင်တော် ပေါ်ကို ရောက်သွားတော့ မိုးလင်းစပြုနေပါပြီ။ သူ့ခမျာလည်း အဲဒီ ဝဋ်ကျွတ်သွားတော့မှာပဲ ကျွန်တော်ကို ကျေးဇူးတင်တဲ့အကြည့်နဲ့ ကြည့်ခွင့်ရပါတယ်။ သူ့နောက်က တစ်ချိန်လုံး ကူညီတွန်းပေးနေတဲ့သူ ဘယ်သူလဲဆိုတာ လူရှင်းသွားမှပဲ လှည့်ကြည့်လို့ ရသွားလို့ပါပဲ။

ကျွန်တော် ကတော့ လူတစ်ဖက်သားဒုက္ခကို ကူညီခွင့်ရလို့ဒီစာလေးကို စဖတ်တုန်းက ရေးခဲ့တဲ့ 'ကျွန်တော်ထီးရိုးဘုရားဖူးခြင်း' စကားပြေထဲက 'မောင်ထွန်းမောင်' လို့ပဲ ဝမ်းသာနေမိပါတယ်။ အဲဒီ လိုပီတီလေးကို ခံစားနေရစဉ်မှာပဲ ဘယ်နှနာရီထိုးပြီလဲလို့ လက်ပတ်နာရီကိုကြည့်လိုက်မိတော့မှပဲ ချွေးသီးချွေးပေါက်ကျမတတ် တုန်လှုပ်မိ သွားပါတယ်။

ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျွန်တော် ရဲ့ နာရီလေး မရှိတော့ပါဘူး။ အဲဒီ နာရီလေးက ၁၀ တန်းအောင်တော့ ကျွန်တော် လိုချင်လွန်းလို့ဆုချတဲ့အနေနဲ့ ကျွန်တော့်အဖေက မရှိမဲ့ ရှိမဲ့ ချွေးနည်းစာ (အငြိမ်းစား)လစာရတဲ့ထဲက ဝယ်ပေးခဲ့တဲ့ နာရီလေး ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော် အနေနဲ့ နောက်ထပ်နာရီလေးတစ်လုံး ထပ်ရဖို့ဆိုတာ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ သိလိုက်ရပါပြီ။ အိမ်ပြန်ရောက်ရင်လည်း အဖေဆူမယ့်အသံကြားယောင်နေမိတော့ တော် တော် လည်း စိတ်ဓါတ်ကျ သွားပါတယ်။ တက္ကသိုလ်တက်ရင်လည်း နာရီတောင် ပတ်ခွင့်မရတော့ဘူးဆိုပြီး ဝမ်းနည်းနေမိပါတယ်။ အဲဒီ အချိန်တုန်းက အခုလို တရုတ်ပြည် ဖြစ်နာရီတွေ ဈေးပေါပေါနဲ့ သိပ်မဝင်သေးပါဘူး။ (အခုခေတ်ဆိုရင်တော့ ဒီကိစ္စက ရယ်စရာကြီးပါ) အဲဒီ လိုကြော့ပြီး ကျွန်တော် နာရီလူဖြူ

တ်သွားအောင်၊ ပြုတ်ကျသွားလောက်အောင် သူများ ကိုကူညီခဲ့မိတဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုပဲ အပြစ်တင်ရမလို ဖြစ်နေပါတယ်။ သူငယ်ချင်းတွေ ကလည်း ဝမ်းနည်းပေမယ့် သူတို့လည်း မကူညီနိုင်ကြပါဘူး။ ဒါကြောင့် သူတို့နဲ့ခဏခွဲပြီး တစ်ယောက် ထဲ ရင်ပြင်တော် ပေါ်မှာ အကြံထုတ်စဉ်းစားရင်း ဟိုကြည့်ဒီကြည့် ကြည့်နေမိပါတော့တယ်။ အဲဒီ အချိန်မှာ ရုတ်တရက်ဆိုသလို အကြံတစ်ခုပေါ်လာပါတော့တယ်။ အဲဒီ အကြံပေါ်စေတဲ့ မြင်ကွင်း ကတော့ ဓမ္မာရုံတွေ ရဲ့ အပေါ်ထပ်တွေ မှာ တည်းခိုနေတဲ့ ပိုက်ဆံချမ်းသာတဲ့ သူတွေ ကအပေါ်ထပ်ဝရန်တာကနေ ပိုက်ဆံတွေ ကြံနေတဲ့ မြင်ကွင်းပါပဲ။ အဲဒီ မှာ ကျွန်တော် လည်းအကြံရပြီး သူတို့ကြံချတဲ့ပိုက်ဆံ လှူတဲ့ပိုက်ဆံတွေ ကို အဲဒီ အောက်က ဝိုင်းလှူနေကြတဲ့ လူအုပ်စုထဲဝင်ပြီး မရ၊ရအောင် အသက်မွေးဝမ်းကြောင်း ပညာရပ်တစ်ခုလို ပိုက်ဆံဝင်လှူရတော့တာပါပဲ။ ပိုက်ဆံမရရင် လုံးဝမပြန်ဘူးဆိုပြီး စိတ်ကိုတင်း၊ ကလေးတွေ ၊ လူငယ်တွေ ၊ လူကြီးတွေ ကြားထဲ အတင်းဝင် အတင်းထွက်ကစားရတော့တာပါပဲ။ သူများ တွေ က အပျော်လှကြပေမယ့် ကျွန်တော် ကတော့ နာရီဖိုးပြန်ရဖို့ သမာအာဇီဝနည်းနဲ့ ဝင်လှူရတဲ့အ ဖြစ် ရောက်ခဲ့ရတာ ကို ရှက်ရှက်နဲ့ပဲ ရေး ပြရတာ ပါ။ ဓမ္မာရုံတစ်ခုကနေ နောက်တစ်ခုပြောင်းပြီး ဝင်လှူလာလိုက်တာ မနက် (၉)နာရီလောက် ကျတော့ကျွန်တော့်နာရီဖိုးလောက် မရပေမယ့် ရိုးရိုးနာရီတစ်လုံး ဝယ်နိုင်တဲ့ပိုက်ဆံရမှပဲ သူငယ်ချင်းတွေ ဆီ အောင်မြင်စွာ ပြန်နိုင်ခဲ့တဲ့ ကျွန်တော် ရဲ့ အ ဖြစ်အပျက်လေးကို ဖတ်မိသူတွေ တစ်ခုခု ခံစားရမယ်ဆိုရင် ကျေနပ်ပါတယ်။ ဒါဟာ `ခေတ်သစ် ကျိုက်ထီးရိုး ဘုရားဖူးခြင်း' လို့ ခေါ်မယ်ဆို ခေါ်လိုရလောက်ပါတယ်။

၁၆ ရက်၊ ဇန်နဝါရီလ၊ ၂၀၀၈ခုနှစ် ထုတ် နံနက်ခင်းသတင်းဂျာနယ်

အမှတ်စဉ် Vol.3 No.226

ကျွန်တော်နဲ့ ကိုရီးယားအလွဲများ

ကျွန်တော် နဲ့ ကိုရီးယားအလွဲများ

နိုင်ငံခြားလေယာဉ်စီးရတာ သက်သက်သာသာနဲ့ အေးအေးဆေးဆေး

ရှိတယ်လို့ တော် တော် များများ ထင်ကြတာ၊ တစ်ခါတစ်ခါမှာ :ကြောင်း ကိုယ်ခရီးသွား ဖြစ်တဲ့အချိန်မှာ သိလာရလို့ ကတ်သီးကတ်သတ် ဖြစ်ရတဲ့ အချိန်ကွာဟမှု လေးတွေ ကို ရေး ပြချင်တဲ့စိတ်ပေါ်လာမိတာလို့ ဒီဆောင်းပါးလေးနဲ့ တင်ပြ ဖြစ်ပါတယ်။

ကျွန်တော် ကိုရီးယားကိုဂစ်တာတီးဖို့ သွား ဖြစ်ခဲ့တုန်းကရန်ကုန်ကနေထိုင်းကို

ည (၇)နာရီ ၂၆ လေကြောင်းလိုင်းနဲ့ သွားခဲ့ပါတယ်။ သုဝဏ္ဏဘူမိလေဆိပ်ကို ည ၈နာရီလောက် ရောက်တော့ ကိုရီးယားလေယာဉ်လက်မှတ်ကိုထိုင်းလေဆိပ်မှာ ယူရပါတယ်။ တကယ်စီးရမယ့်အချိန်က မနက် (၁)နာရီခွဲ ဆိုတော့ အဆိုတော် တွေ နဲ့ဟိုရှောက်ဝယ်၊ ဒီရှောက်ဝယ် shopping ထွက်ကြပါတယ်။ (လေဆိပ်ထဲမှာ နော်) ကျွန်တော် ကတော့ လေဆိပ်အခွန်လွတ်ဆိုင်မှာ ဂစ်တာမဂ္ဂဇင်းရှိသမျှ အကုန်ဝယ်ပါတယ်။ (ကိုယ့်ဝါသနာနဲ့ ကိုယ်ပေါ့)အစားအသောက် ဝါသနာပါတဲ့သူ ကတော့ လေဆိပ်က ကော်ဖီဆိုင်တွေ မှာ ထိုင်ပေါ့။

တကယ်လည်း ကိုရီးယားလေယာဉ်ပေါ်တက်ပြီး လေယာဉ်လည်းထွက်ရော၊

ပရိဂျက်တာလို့ခေါ်တဲ့ ပိတ်ကားဖြူကြီးမှာ လေယာဉ်ပျံသန်းမှု ခရီးစဉ်ပြတဲ့ လေယာဉ်ပုံလေး ပေါ်လာပါတယ်။ သူတို့ရဲ့ ခရီးစဉ်တွေ မှာ ဘယ်နှနာရီမှာ စထွက်ပြီး ဘယ်နိုင်ငံ၊ ဘယ်မြို့ ၊ ဘယ်လေဆိပ်ကို ဘယ်နှနာရီ၊ ဘယ်နှမိနစ် ရောက်မယ်ဆိုပြီး တိတိကျကျစာတမ်းထိုးပြပါတယ်။

ကျွန်တော် တို့ဆီမှာ ခရီးသွားရင် ကားတွေ မှာ ကပ်ထားလေ့ရှိတဲ့ `ရောက်မည့်

အချိန်မေးမြန်းခြင်းသီးခံပါ' ဆိုတဲ့အယူအဆမျိုး ကိုလက်မခံဘဲ သိပ္ပံနည်းကျ တိတိကျကျ တွေ :လေ့ရှိတာကိုတွေ့ ရပါတယ်။

သူတို့ထိုးပြတဲ့အချိန်ကိုလည်း တဖြည်းဖြည်းချင်း နောက်ပြန်ဆုတ်ပြီး မိနစ်တွေ ၊ နာရီတွေ ကို

အချိန်ကြာသလောက် ရောက်ဖို့ဘယ်နှနာရီ၊ ဘယ်နှမိနစ်ပဲ လိုတော့တယ်ဆိုတာ သိရအောင်ပြပေးထားပါတယ်။

အဲဒီလိုပြတဲ့ သရုပ်ဖော်ပုံ လေယာဉ်ပျံလေးက ဘယ်နိုင်ငံပေါ်မှာ ဖြတ်ပျံနေပြီ၊

ဘယ်ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာပေါ်မှာ ဖြတ်နေပြီဆိုတာကိုလည်း မြေပုံပေါ်မှာ မြင်နေရပါတယ်။

လေယာဉ်ပုံပေါ်ပြီးလို့ မိနစ် (၃၀) လောက် ထင်ပါတယ်၊

လေယာဉ်လက်ရှိရောက်နေတဲ့ နိုင်ငံကိုပြတော့ ကျွန်တော် လည်းဘယ်နိုင်ငံပေါ်ကဖြတ်ပြီး ပုံနေပြီလဲဆိုတာ ဗဟုသုတအနေနဲ့ ကြည့်လိုက်မိတော့ ကျွန်တော် တို့ ည(၇)နာရီက ထွက်ခွာခဲ့တဲ့ မြန်မာနိုင်ငံပေါ်ကို ပြန်ရောက်နေပါတယ်။

ကျွန်တော် တို့မှာ တော့ ထိုင်းနိုင်ငံကို လေယာဉ်စီးရတာ ပိုက်ဆံတွေ ကုန်၊ အချိန်တွေ ကုန်သလောက် အခုထိ မြန်မာပြည်ကမထွက် ဖြစ်သေးပါလားဆိုတာ ည(၂)နာရီကျော်မှ သိရပါတယ်။ တကယ်လို့ လေယာဉ်ပုံတွေ သာ မော်တော် ကားတွေ လို နိုင်ငံလိုက်လိုက်ဆိုရင် ကျွန်တော် တို့ ထိုင်းနိုင်ငံ သွားစီးရတဲ့ လေယာဉ်ခလည်း သက်သာအောင်၊ မြန်မာပြည်ကနေကြား ဘူတာဖြတ်တက်ပြီးစီးလို့ရရင် သိပ်ကောင်းမှာ ပဲလို့ တွေးမိပါတယ်။

ပြီးတော့လည်း ကိုရီးယားလေယာဉ်စီးကတည်းက

သတိထားမိတဲ့အချက်တစ်ခုက `ကိုရီးယားလေယာဉ်မယ်' တွေ ဟာ `ကိုရီးယားရုပ်ရှင်' တွေ ထဲက မင်းသမီးတွေ ရှုံးလောက်အောင် လှမလားလို့ယူဆပြီး တကယ်လည်း လေယာဉ်ပေါ်မှာ တွေ့ရတာ တော်တော်ကိုမလှပါဘူးဆိုတာ တွေ့ရပါတယ်။

ဒါကြောင့်မြန်မာလေယာဉ်မယ်တွေ ကမှ ပိုပြီးလှပါတယ်လို့(တကယ့်ကို) ကိုယ့်ငါးချဉ် ကိုယ်ချဉ်မိပါတယ်။ (ကျွန်တော် စီးရတဲ့ကိုးရီးယားလေယာဉ်က လေယာဉ်မယ်တွေ ပဲ မလှတာဆိုရင်တော့ မတတ်နိုင်ဘူးပေါ့ဗျာ)။

ကိုရီးယားလေယာဉ်မယ်တွေ ရဲ့ ထူးခြားချက် ဖက်ရှင်တစ်ခု ကတော့ သူတို့လည်ပင်းမှာ ပတ်ထားတဲ့ ပုဝါစလေးနှစ် ခုမှာ တစ်ခုကအောက်ကို ဆင်ခြေလျှာလေးတန်းနေပြီး၊ တခြားတစ်ဖက်က ပုဝါစလေးက လေထဲမှာ တန်းတန်းမတ်မတ်လေး ထောင်နေတဲ့ဖက်ရှင်လေး ကတော့ မြင်ရခဲ့တဲ့စတိုင် ဖြစ်မယ် ထင်မိပါတယ်။

မနက်မိုးလင်းခါနီး မှာ ခရီးသည်အားလုံးကို မနက်စာလိုက်ပြီးဝေပါတယ်။
သူတို့ရဲ့ စားစရာ စား ရင်း (Menu) လေးကို ဝေပါတယ်။

ခက်တာက ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်က သူတို့စားစရာတွေ ကိုဘာဆိုတာ
သိပ်မသိတာရယ်၊ လေယာဉ်မယ် ကိုရီးယားမလေး ပြောတဲ့စကားဝဲလွန်းလို့
သိပ်နားမလည်တာရယ်ကြောင့်ကျွန်တော်၊ ဘေးက ကိုရီးယားမလေး တစ်ယောက်
ထောက်ပြတဲ့အစားအသောက်ကိုပဲ အတုယူပြီး မှာ လိုက်ပါတယ်။ အဲဒီ တော့မှ
ဘာအရသာမှမရှိတဲ့ဆန်ပြုတ်ရယ်၊ ရေညှိစိမ်းခြောက် တစ်ပြားရယ်၊ မုလာဥအဝါရောင်
ချဉ်ဖတ်ကြီး တစ်ပန်းကန်ရယ် လာချပေးပါတော့တယ်။

သူများ တွေ က ကြက်ဥကြော်တွေ ၊ ဝတ်ပေါင်ခြောက်၊ ပေါင်မုန့်ယိုသုတ်တွေ
စားနေတာကို သွားရည်ကျမိပြီး ကိုယ့်ကျမှ ဘာမသိညာမသိနဲ့ ကိုရီးယားမကို
ဆရာတင်မိတဲ့အပြစ်၊ သူမှာ တာ လိုက်မှာ မိတဲ့အပြစ်ကြောင့် ကိုယ့်မြန်မာပါးစပ်နဲ့ ဘယ်လိုမှ
မလိုက်ဖက်တဲ့ဆန်ပြုတ် လူမမာစာရယ်၊ ချဉ်ဖတ်ရယ်၊ ရေညှိရယ်ကို
ကြိတ်မှိတ်ပြီးစားခဲ့ရတဲ့ဘဝ ရောက်ခဲ့ရပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ ကိုရီးယားလေဆိပ်လည်းရောက်ရော အဆိုတော် တွေ ၊
တီးဝိုင်းသမားတွေ အကုန်လုံး ပစ္စည်းတွေ ရွေးယူကြတဲ့ စက်ခါးပတ်ကြီးတွေ နားမှာ
ပျော်ရွှင်နေကြချိန် ကျွန်တော့်မှာ တော့ အဝတ်အစားအိတ်ကြီးတစ်ခုလုံး ပါမလာလို့
ဒေါင်းတောက်မတတ် လိုက်ရှာရပါတော့တယ်။

ပစ္စည်းပျောက်ရာတဲ့ နေရာတွေ ကိုသွားပြီး ရှာတော့လည်းမတွေ့၊
ပစ္စည်းသယ်တဲ့ စက်ခါးပတ်ကြီး တွေ မှာ လည်း ဘာပစ္စည်းမှမရှိတော့ နောက်ဆုံး လေဆိပ်က
တာဝန်ရှိသူတွေ က ကျွန်တော် တည်းခိုမယ့် ဟိုတယ်လိပ်စာ ယူထားလိုက်ပြီး၊
ထိုင်းလေဆိပ်မှာ မှာ :ယွင်းကျန်ခဲ့တာ ဖြစ်နိုင်ကြောင်း၊
ကိုရီးယားနိုင်ငံရောက်ရောက် ချင်းအမြန်ဆုံးလာရောက်ပို့ပေးမယ့်အကြောင်း
ကတိပေးရှာပါတယ်။

ကျွန်တော် လည်း လက်လျှော့လိုက်ပြီး ကိုရီးယားမှာ နှစ် ရက်လုံးလုံး အဝတ်တစ်ထည်၊ ကိုယ်တစ်ခုနဲ့ (ဟဲ့ဟဲ့... ဂျာကင် မချွတ်ရအောင် အေးလွန်းလို့ ဘယ်သူမှ မသိတာ တော် သေးတာပေါ့) နှစ် ပါးသွားရပါတယ်။ အလည်အပတ်သွားကြစို့ ဟိုတယ်ကို ကားဆိုက်ပြီဆိုတာနဲ့ အနွေးထည်ရောင် စုံလှလှ ဝတ်စုံတွေ ဝတ်ပြီး ဆင်းလာကြတဲ့ အဆိုတော် တွေ ၊ သူငယ်ချင်းတွေ ကြားမှာ ကျွန်တော် ကတော့ဒီတစ်စုံတည်းနဲ့ လိုက်ရတာ ပဲ။ ရှက်လည်း မရှက်နိုင်ပါဘူး။

နောက်တစ်နေ့ ညကျမှ ကျွန်တော် ရဲ့ အဝတ်အစားအိတ်ကိုရှာတွေ့ လို့ ကိုရီးယားလေကြောင်းလိုင်းက ဟိုတယ်ကို လာပို့ပေး သွားပါတယ်။ ကိုရီးယားလေဆိပ်ကနေ ကျွန်တော် တို့ရဲ့ နေရမယ့်မြို့ ကို ကားနဲ့လာကြိုစဉ်မှာ လမ်းခရီးပတ်ဝန်းကျင်ကို ဒေသန္တရ ဗဟုသုတရအောင် မျက်စိအနားမပေးဘဲ လေ့လာနေမိပါတယ်။ ပင်လယ်ကမ်းခြေတစ်ခုကို ဖြတ်မောင်းလာတုန်း တံတားကြီးတစ်စင်းဆောက်နေတာ မျက်စိတစ်ဆုံး မိုးကုတ်စက်ပိုင်းထဲ ရောက်တဲ့အထိ တွေ့ရလို့ကိုရီးယားမှာ နေတဲ့ ကြိုဆိုသူမိတ်ဆွေကို မေးကြည့်မိပါတယ်။ သူကရှင်းပြတော့မှ ကိုရီးယားတွေ ဟာ မြစ်ကို တံတားဆောက်ရတာ အားမရလို့ ပင်လယ်ကိုတောင် ကားနဲ့ဖြတ်ကူးဖို့ တံတားဆောက်နေတာလို့သိရတော့ သူတို့ရဲ့ ဇွဲနဲ့ စိတ်ဓာတ်ကိုလည်း အတုယူလောက်အောင် ချီးကျူး မိပါတယ်။

ကျွန်တော် တို့တည်းရမယ့်ဟိုတယ်ကို ကိုရီးယား စံတော် ချိန်မနက် (၁၁)နာရီလောက် ရောက် သွားပါတယ်။ ထမင်းစားကြ၊ ပွဲစီစဉ်သူတွေ နဲ့မိတ်ဆက်ကြပြီး ကိုရီးယားငွေတွေ ကို လဲလှယ်ကြပါတယ်။ ရန်ကုန်ကို ဖုန်းဆက်ဖို့ ဖုန်းကတ်လေးတွေ လည်း ကိုယ်စီကိုယ်ငှဝယ်ကြပါတယ်။ ပြီးတော့အားလုံးပင်ပန်းသမျှ လေယာဉ်ပေါ်မှာ အနေအထိုင် မလွတ်လပ်သမျှ အေးအေးဆေးဆေး အနားယူကြဖို့ ဟိုတယ်ကို ပြန်ခဲ့ကြပါတယ်။ တကယ်အနားယူမယ် ဆိုတော့ဘယ်လိုမှ အိပ်လို့မရပါဘူး။

ဒါကြောင့် အခန်းပေါ် ဖြစ်တဲ့ မန်နေဂျာအီကြာကွေးနဲ့အတူတူ စားစရာ၊ ရေသန့် စတဲ့ လိုသမျှလေးတွေ ဝယ်မယ်ဆိုပြီး မြို့ ထဲထွက်ခဲ့ကြပါတယ်။ ရာသီဥတုက အရမ်းအေးပြီး(အနုတ်-၈,၉)လောက်ရှိနေပါတယ်။ လမ်းမတွေ ပေါ်မှာ လည်း

လူသိပ်မရှိပါဘူး။ အေးလွန်းလို့ ပြေးမတတ်လမ်းအမြန်လျှောက်တဲ့သူ နှစ် ယောက် တစ်တွဲ လောက်ကိုပဲ တွေ့ ရပါတယ်။

လမ်းမကြီးပေါ်မှာ တော့ ကားတွေ ကလည်း သွားနေပေမယ့်ဟွန်းသံလည်း မကြားရတော့ တိတ်ဆိတ်နေပါတယ်။ မြို့ ကိုကြည့်ရတာ ဘာလိုနေလဲမသိပါဘူး။ လူမရှိတဲ့မြို့ ကြီးလို ဖြစ်နေပါတယ်။ ကားလမ်းကူးကြတော့ နိုင်ငံကြီးသားပီပီ မီးပွိုင့်က ရပ်စောင့်ပြီး ကူးပါတယ်။

ကားပေါ်ကလူတွေ က ကျွန်တော် တို့နှစ် ယောက် ကားလမ်းကူးတာကို ကြည့်ပုံကတမျိုး ပါလားလို့ ထင်မိပါတယ်။ ကိုယ် ကတော့စည်းကမ်းအတိုင်း မီးစိမ်းပြမှ ကူးတာပါ။ ဈေးဝယ်စရာဆိုင်တွေ ကလည်း သိပ်မဖွင့်နဲ့ ကိုရီးယားရုပ်ရှင်ထဲကလို ရှုပ်ရှုပ်ရှက်ရှက်နဲ့လူတွေ ဘယ်ရောက်နေပြီလဲ စဉ်းစားလို့ မရပါဘူး။

ဒီလိုလမ်းမနှစ် ဘလောက်၊ သုံးဘလောက်လောက် လမ်းဖြတ်ကူးပြီး လမ်းလျှောက်နေရင်း ကျွန်တော် တို့ ရန်ကုန်က မြေအောက်အိမ်သာလှေကားလို လှေကားထဲက လူငယ်တွေ ထွက်လာတာ၊ ဆင်းသွားတာ တွေ လိုက်ရတော့ ကျွန်တော် တို့နှစ် ယောက် လည်း ဘာထူးမလဲမသိဘူး။ လိုက်ကြည့်ရအောင်ဆိုပြီး သူတို့ရဲ့ နောက်ကလိုက်သွားတော့မှပဲဘွားကနဲတွေ့လိုက်ရတာ က တကယ့် လူစည်ကားတဲ့ ရှေ့ပင်းမော စားသောက်ဆိုင်တွေ ၊ ဈေးဆိုင်ကြီးတွေ ၊ လူကြီး၊ လူငယ်တွေ ကမြေအောက်ထဲမှာ တကယ့်ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလို မျက်စိတစ်ဆုံး ကျယ်ပြန့်နေပါတယ်။ အပူပေးတဲ့စက်တွေ ကလည်း ဖွင့်ထားသော ဖက်ရှင်ကမ္ဘာကြီးထဲရောက်နေသလို ရောင်စုံလူတွေ ကိုတွေ့ရပါတော့တယ်။ သူတို့ရဲ့ ထုံးစံက မြေအောက်မှာ နှစ် ထပ်၊ သုံးထပ်လောက် စက်လှေကားနဲ့ဆင်းပြီး အဲဒီ မြေအောက်ထဲမှာ ပဲကိုယ်သွားချင်တဲ့နေရာ ရောက်တဲ့အထိ သွားကြပါတယ်။ (မြေပုံလည်း ပြထားပေးပါတယ်) ကိုယ်သွားချင်တဲ့ဘလောက်၊ လမ်းနေရာရောက်ပြီဆိုမှ မြေကြီးပေါ်တက်ပြီး သွားကြတော့ စည်းကမ်းတကျလမ်းကူးနေတဲ့ ကျွန်တော် တို့ကို တောသားတွေ ဆိုပြီး ကားမောင်းတဲ့သူတွေ က ကြည့်နေမှန်း အဲဒီ တော့မှ ရိပ်မိပါတော့တယ်။

‘တောသားမြို့ ရောက်’ ဆိုတာ ကိုယ်ပါလားဆိုပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို သနားမိပါတော့တယ်...

(ကိုရီးယားနိုင်ငံ အင်ချွန်းမြို့၊ မြေအောက်ဈေးကို အမှတ်တရ)

၂၃ ရက်၊ ဧပြီလ၊ ၂၀၀၈ ခုနှစ် ထုတ် နံနက်ခင်း သတင်းဂျာနယ်

အမှတ်စဉ် Vol.3 No.239

ကျွန်တော်နဲ့ အဆိုတော်လွမ်းမိုး

ကျွန်တော် နဲ့ အဆိုတော် လွမ်းမိုး

(နာဂစ်မုန်တိုင်းကြောင့် မီးကလည်း ပျက်တဲ့ည၊ လေက လည်းမတိုက်၊ မီးစက်တွေ ရဲ့ အပူငွေ့ကြောင့် ထင်ပါရဲ့. . .) ဆရာဝင်းဖေဝင်း ဘာသာပြန်ထားတဲ့ 'သတ္တမလျှို့ဝှက်ချက်'ဆိုတဲ့စာအုပ်ကို အင်ဗာတာဖွင့်ပြီး ဖတ်နေရာက မျက်လုံးအနားပေးရအောင် MP3, MP4, CD Player, DVD Player, Computer စတဲ့လက်စွဲတော် ခေတ်မီဖိမ်ခံစွည်းမှန်သမျှမီးမလာတာကြာလို့ တစ်ခုမှအလုပ်မလုပ် ကတော့ ငယ်ငယ်တုန်းကသူငယ်ချင်း ဖြစ်တဲ့ နားကျပ်ကက်ဆက် လေးကပဲ အားကိုးစရာ ရှိပါတော့တယ်။

ဒါနဲ့ ကက်ဆက်ခွေစင်ပေါ်က လက်လှမ်းမီတဲ့ မဖွင့်တာကြာပြီ ဖြစ်တဲ့ (အရင်က စီဒီတွေ ပဲ အားကိုးရှိနေတော့ မေ့နေပြီ ဖြစ်တဲ့)ကက်ဆက်ခွေဟောင်းလေးတစ်ခွေကိုဖွင့်ပြီး နားထောင်နေမိပါတယ်။ အဲဒီ မှာ ကိုလွမ်းမိုးရဲ့ အသံကို စပြီး ကြားရတော့တာပါပဲ။

သီချင်းခွေလေးက 'ဟင်္သာတို့ရဲ့ နန်းတော် ရှေ့'နားထောင် ဖြစ်တဲ့ သီချင်းလေးကလည်း 'ဟင်္သာတို့ရဲ့ နန်းတော် ရှေ့'ပါပဲ။ အဲဒီ သီချင်းလေးကို ဆိုနေတဲ့ ကိုလွမ်းမိုးရဲ့ အသံ ကြားတော့မှပဲကိုလွမ်းမိုးအတွက် အမှတ်တရစာစုလေးရေး ချင်စိတ်က ဘယ်လိုမှမတားဆီးနိုင်အောင် ပေါ်လာပါတယ်။

တီးခေတ်ပေးထားတဲ့တေးဂီတအဖွဲ့ (The Rays) ရဲ့ လက်သံကလည်းခေတ်မီလွန်းလို့ဂစ်တာ (ကို) အော်စတင် တီးထားတဲ့ဂစ်တာသံဟာ အခုလက်ရှိတီးနေတဲ့ ဂစ်တာသံတွေ ထက်တောင်ပိုကောင်းနေပိုလတ်ဆတ်နေတယ်လို့ ထင်မိပါတယ်။

ဒီလိုအတွေ့တွေ ကြောင့် (ကို)လွမ်းမိုးနဲ့ပတ်သတ်ပြီး စာတစ်ပုဒ်အ ဖြစ် ချရေး လိုက်မယ်ဆိုမှ ကျွန်တော် ဟာ တစ်ကယ်တော့ကိုလွမ်းမိုးနဲ့ စကားတောင် မှတ်မှတ်ရရ တစ်ခါမှ မပြောဘူးတဲ့ သူ တစ်ယောက် ပါ။သူ့ကို ကျွန်တော်

ဂစ်တာတီးတဲ့သက်တမ်းတလျှောက် (သူမကွယ်လွန်ခင်အထိ) စင်ပေါ်မှာ လည်း မှတ်မှတ်ရရ တီးဖူးခဲ့တာ တစ်ကြိမ်လောက်တောင် ရှိပါ့မလားလို့

ပြန်စဉ်းစားကြည့်တော့လည်းမသေချာပါဘူး။ ဒါပေမယ့် သေချာတာ တစ်ခုတော့ ရှိပါတယ်။

အဲဒါက (ကို)လွမ်းမိုးသီချင်းတွေ ကို ကြိုက်တာသေချာတယ်။ (ကို)လွမ်းမိုးရဲ့ ဂစ်တာသမားဘဝ၊ ဂစ်တာတီးပြီးသီချင်းဆိုတဲ့ပုံစံ၊ ကိုယ်ပိုင်တီးပိုင်းမှာ ဂီတမှူး နာမည် တပ်ပြီး၊ ရဲရဲရင့်ရင့် သီဆို တီးခတ်ခဲ့တာကို သဘောကျမိတာတော့ သေချာပါတယ်။ (ကို)လွမ်းမိုးရဲ့ ပိုင်း Sweet Heart တို့၊ The King တို့ လက်သံကိုလည်း ကြိုက်ခဲ့တာသေချာပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကိုယ်ငယ်ငယ်ကတည်းက ကြိုက်ခဲ့ရတဲ့(ကို)လွမ်းမိုး သီချင်းလေးတွေ အကြောင်းကိုရေး ပြရင်းနဲ့ (ကို)လွမ်းမိုးအမှတ်တရစာစုလေးကို ရေး ရပါတော့တယ်။

ကျွန်တော် နေခဲ့တဲ့ (အ.ထ.က(၄)ပုဇွန်တောင်)

ကျောင်းအာစရိယပူဇော်ပွဲလုပ်တဲ့နေ့မှာ စတိတ်ရှိုးတီးပိုင်းတစ်ခုကို ငှားပြီးကျောင်းသားတွေ ၊ ဝါသနာပါတဲ့သူမှန်သမျှ သီချင်းဆိုဖို့ စာရင်းသွင်းကြပါဆိုပြီး၊ အတန်းတိုင်းကို လိုက်ပြောပါတယ်။ အဲဒီ နှစ် က ကျွန်တော် (၇)တန်း ကျောင်းသားဘဝပါ။ တီးပိုင်းကလည်း ရေကျော်ကတီးပိုင်း (MGT10)ပါ။ ကျွန်တော် ကသီချင်းဆိုဖို့ မဝံ့မရဲ ဖြစ်နေချိန်မှာ ကျွန်တော် သီချင်းဆိုလေ့ရှိတာ၊ ဝါသနာပါတာ သိနေတဲ့သူငယ်ချင်းတွေ က စင်ပေါ်မှာ တက်ဆိုဖို့ တိုက်တွန်းကြတာနဲ့ စာရင်းပေးလိုက် ပါတယ်။ (အဲဒီ အချိန်တုန်းက ကျွန်တော် ဂစ်တာမတီးတတ်ပါ) သီဆိုမယ့်သီချင်းလေးက အဆိုတော် (ကို)လွမ်းမိုးရဲ့ ‘ချစ်သတိပြု’ ဖြစ်ပါတယ်။

အဲဒီ သီချင်းလေးဟာ ကျွန်တော် ရဲ့ ဘဝမှာ ပထမဆုံး စင်မြင့်ပေါ်မှာ စဆို ဖြစ်ခဲ့တဲ့ သီချင်းလေးပါပဲ။

အဲဒီ သီချင်းလေးပါတဲ့ သျှို(သို့)သစ်ခုတ်သမားရဲ့ လွမ်းချင်းတေးစီးရီးထဲက ‘ရွှေညာသူထွေးမြ’ဆိုတဲ့သီချင်းလေးကလည်းကျွန်တော် ပထမဆုံးဂစ်တာစကိုင်ပြီး တီးကြည့်မိချိန်။ သူငယ်ချင်းကကော့ဒ်နှစ် ခု A နှင့် E စပြီးသင်ပေးရင်း စတီး ဖြစ်ခဲ့တဲ့

ဂစ်တာတီးတတ်ခဲ့တဲ့ သီချင်းလေး ဖြစ်နေတာပါပဲ။

ဒီလိုနဲ့ တဖြည်းဖြည်းချင်း (ကို)လွမ်းမိုးသီချင်းလေးတွေ အားလုံးလိုလိုဟာလည်း ကျွန်တော် တို့သူငယ်ချင်းတစ်သိုက်ရဲ့ ညပိုင်းအုပ်စုဖွဲ့တီးကြတဲ့ ဂစ်တာပိုင်းမှာ အများ ဆုံး ကြားနေရပါတယ်။ အဲဒီ သီချင်းလေးတွေ (မိုးစက်တင်လေ) တေးစီးရီး နာမည် ကြီးနေချိန်မှာ ကျွန်တော် တို့ ရပ်ကွက်တီးပိုင်း တီး ဖြစ်တဲ့စတိတ်ရှိုးတိုင်းမှာ Rhythm ဂစ်တာတီးတဲ့ (ကျွန်တော်) ကို ဂစ်တာသင်ပေးတဲ့ သူငယ်ချင်း) ရဲကျော်သူ (ယခုကနေဒါနိုင်ငံ)က အမြဲတမ်း လွမ်းမိုးသီချင်းသီဆိုသူပါပဲ။

(ကို)လွမ်းမိုးကိုအရမ်းကြိုက်လို့ (ကို)လွမ်းမိုး တီဗီထဲမှာ သီချင်းဆိုရင်ဝတ်လေ့ရှိသလို၊ ကော်လံကတုံးအင်္ကျီ အဖြူနဲ့ ရခိုင်ပုဆိုး ဝတ်လေ့ရှိပါတယ်။

ငယ်ငယ်က မြန်မာ့ရုပ်မြင်သံကြားမှာ စနေနေ့ညပိုင်း စတူရီယိုသီချင်း လွှင့်တဲ့အချိန် (၇)နာရီခွဲက ည (၈)နာရီသတင်းမလာခင်ကြား လွှင့်လေ့ရှိတဲ့ 'မိုးစက်တင်လေ' သီချင်းမှာ ကိုလွမ်းမိုးရဲ့ လယ်ကွင်းတွေ ၊ စပါးခင်းတွေ ကြားက တိုက်ပုံအင်္ကျီလေးကို လက်ကချိတ်ပြီးလျှောက်လာတဲ့ပုံစံကို အရမ်းကြိုက်လို့ အဲဒီ Style လိုက်ဖမ်းတယ်လို့ထင်ပါတယ်။

(ကို)လွမ်းမိုး ရုပ်ရှင်ရိုက်တော့လည်း ပထမဆုံးရိုက်တဲ့ 'ပန်းသီးကြိုး' ဇာတ်ကားနဲ့ အကယ်ဒမီရလိမ့်မယ်လို့ မဂ္ဂဇင်းတွေ မှာ ဖတ်ရတော့လည်း ကျွန်တော် က ဘာမဆိုင် ညာမဆိုင် ဝမ်းသာနေမိပါသေးတယ်။ အနုပညာသမားဆိုတော့ သူ့ကိုလူချင်း မသိရပေမယ့်ကျွန်တော် ဘက် ကတော့ သူနဲ့ရင်းနှီးနေသလို ခံစားနေရပါတယ်။ တကယ်တမ်းတော့ အကယ်ဒမီနဲ့ (ကို)လွမ်းမိုး လွဲခဲ့ပါတယ်။

ပြီးတော့လည်း (ကို)လွမ်းမိုးရဲ့ အိမ်ထောင်ရေး ကိစ္စတွေ ပြီးမှထွက်လာတဲ့သီချင်း 'သားလေးမွေးရင်ကိုယ့်နာမည် ပေးပါ' ဆိုရင်လည်း တော် တော် ကိုကြိုက်မိပြီး ကိုယ့်မှာ ရည်းစားတောင်မရှိဘဲ ညညဂစ်တာပိုင်းမှာ 'သားလေးမွေးရင် ကိုယ့်နာမည် ပေးပါ' ဆိုပြီးအသားကုန် ကြေကွဲမိနေပါသေးတယ်။ (အခုတော့

တကယ့်သားလေးဆို ကိုယ်ကြိုက်တဲ့နာမည် ပေးခွင့်ရတဲ့ဘဝ ပိုင်ဆိုင်ရလို့တော် ပါသေးရဲ့)
ခုတော့ အဲဒီ သီချင်းလည်း ဆိုစရာမလိုတော့ပါဘူး။ ဆိုရင် ကျွန်တော့်မိန်းမက
ဘာကြောင့်တာလဲလို့ မေးမှာ ပါ။

ငယ်ငယ်တုန်းက ကျွန်တော် တို့ ရေကျော်၊ အိုးဘိုရပ်ကွက်ထဲမှာ (ကို)လွမ်းမိုး
သီချင်းလာဆိုတဲ့ ပွဲတစ်ခုတော့ မှတ်မှတ်ရရကြည့်ဖူးပါတယ်။ အဲဒီ ပွဲမှာ (ကို)လွမ်းမိုးက သူ့ရဲ့
နာမည် ကြီးသီချင်းတွေ တော် တော် များများ ၁၄-ပုဒ်၊ ၁၅-ပုဒ်လောက်ကို ဆိုပြပါတယ်။
သီချင်းတစ်ပုဒ် ဆိုပြီး၊ ခဏနားတဲ့အချိန်လေးမှာ သူ့ခေါ်လာတဲ့ကီးဘုတ်သမား သူငယ်ချင်းကို
ပရိတ်သတ်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရာမှာ (ကို)လွမ်းမိုးက 'ကျွန်တော် သူငယ်ချင်းကိုအော်ဂင်တီးပေးဖို့
မြောက်ကိုရီးယားက ခေါ်လာတာပါ' ဆိုပြီး မိတ်ဆက်ပေးတော့ ပရိတ်သတ်တွေ အားလုံး
ဝါးကနဲ ပွဲကျ သွားပါတယ်။

အဲဒီ အချိန်တုန်းက အာဇာနည်ကုန်းမှာ ဗုံးခွဲတဲ့ကိစ္စနဲ့ပိုင်မိတို့၊ ကင်မင်ချူး တို့ကို
ဖမ်းမိချိန်ဆိုတော့ လူတိုင်း ပါးစပ်ဖျားမှာ 'မြောက်ကိုရီးယား' နာမည် ကြီးနေချိန်နဲ့တိုက်ပြီး
ပရိသတ်ကိုပွဲကျအောင် ပြောတတ်တဲ့ပညာကိုလည်း မှတ်မှတ်ရရကြားခဲ့ ကြည့်ခဲ့ရပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော် ဂစ်တာသမား တစ်ယောက် အ ဖြစ် စတီရီယိုလောကထဲ
စ,ဝင်နေချိန်၊ နှစ် တစ်နှစ် ရဲ့ လွတ်လပ်ရေး နေ့ ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲအထိမ်းအမှတ် ရန်ကုန်မြို့ တော်
ခန်းမရဲ့ ရှေ့က စင်မြင့်ပေါ်မှာ စတီတီရီးနဲ့ ပရိတ်ကို ပျော်ဖြေတဲ့ပွဲတစ်ခုကို ကျွန်တော်
တိုးဝင်ပြီးလူအုပ်ထဲက ကြည့် ဖြစ်ပါတယ်။

တီဝိုင်းနာမည် ကတော့ အခုထိ မှတ်မိပေမယ့် အကြောင်းကြောင်းကြောင့်
မဖော်ပြတော့ပါဘူး။ အဲဒီ တီးဝိုင်းက အလှည့်ကျစတီရီယိုတေးသံရှင်တွေ တစ်ယောက် ပြီး
တစ်ယောက် ပွဲထုတ်ပြီး (ကို)လွမ်းမိုးရဲ့ အလှည့် ရောက်လာပါတယ်။
ပရိသတ်ကလည်း(ကို)လွမ်းမိုးကို တအား အားပေးကြပါတယ်။ (ကို)လွမ်းမိုးက သူ့ရဲ့
သီချင်းတစ်ပုဒ်နဲ့ စတင် ပျော်ဖြေပါတယ်။ သူ စ,ဆိုတဲ့ သီချင်းကလူတိုင်းသိတဲ့သီချင်း
ဖြစ်ပေမယ့် အဲဒီ ဝိုင်း (နာမည် ကြီးတီးဝိုင်း မဟုတ်ပါ)က သီချင်းရဲ့ 'တမိပို' လို့ ခေါ်တဲ့
အမြန်နှုန်းလည်းမမှန်၊ သီချင်း Intro ကလည်း တီးတာလွဲနေတော့(ကို)လွမ်းမိုးခမျာ

ဘယ်လိုမှဝင်ဆိုလို့မရပါဘူး။ သူ့လိုဂစ်တာလည်းတီးတတ်၊ သီချင်းလည်းရေး တတ်၊ ဆိုတတ်တဲ့ အဆိုတော် ကျွမ်းပြစ်နေတော့တော် ရုံဝါသနာရှင်ဆိုရင် ဘယ်လိုနေမလဲ၊ စဉ်းစားကြည့်နိုင်ပါတယ်။ ကျွန်တော် ကပရိတ်သတ်ထဲ၊ လူအုပ်စုထဲက ကြည့်နေရတော့ (ကို)လွမ်းမိုးရဲ့ အခက်အခဲလည်းသိ တီးဝိုင်းအဖွဲ့ရဲ့ ပရမ်းမတာ ဖြစ်နေတာကိုလည်း သနား(ကိုယ့်ဂီတသမားအချင်းကိုယ်ချင်း စာမိတာပါ) ရှေ့ဆက်ဘယ်လို ဖြစ်ကြမှာ လဲဆိုတာ စိတ်ဝင်စားနေပါတယ်။ (ကို)လွမ်းမိုး ဘယ်လိုဒီပြဿနာကို ကိုင်တွယ်မလဲဆိုပြီး သူ့နေရာက ဝင်ခံစားမိနေပါတယ်။ အဲဒီ မှာ (ကို)လွမ်းမိုးက အဲဒီ တီးဝိုင်းရဲ့ သီချင်း အနေးအမြန်အတိုင်းလည်းလိုက်မဆို၊ သီချင်းရဲ့ Intro ကိုလွဲမှာ :တီးနေတဲ့ အတီးသမားတွေ အပေါ်မှာ လည်း၊ လုံးဝမျက်နှာ မပျက်ပဲ(သူ့ဘာမှမ ဖြစ်သလို)တီးဝိုင်းဘက်ကိုလှည့်မကြည့်ဘဲ(တချို့ စုန်းပြူး အဆိုတော် တွေ လိုဆရာကြီးလုပ်ပြီးတီးဝိုင်းကိုရပ်ခိုင်း၊ ဘာမှမသိဘဲလှည့်ကြည့်၊ အချက်ပြတာတို့၊ ဘာမှမလုပ်ဘဲ) ပရိတ်သတ်ကြီးကိုသာ သူတီးသလိုလက်ခုပ်သံ လိုက်တီးခိုင်းပါတယ်။ သူတီးတဲ့ `တိုင်မင်'က လက်ရှိတီးနေတဲ့တီးဝိုင်းရဲ့ `တိုင်မင်'နဲ့ ဘာမှမဆိုင်ပါ။

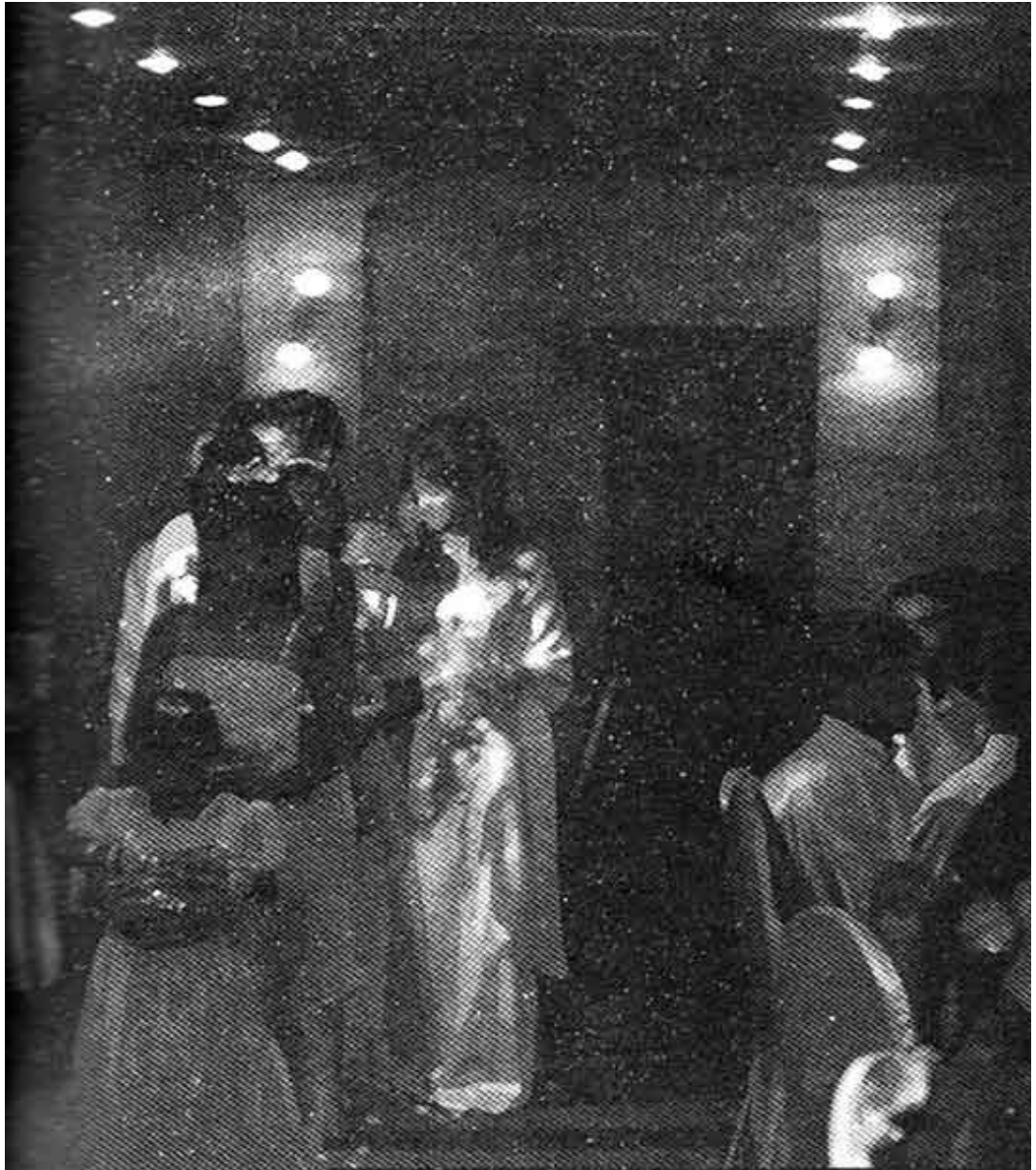
အဲဒီ လို ပရိသတ်နဲ့ သူနဲ့ လက်ခုပ်သံတူတူညီညီ တီးကြတော့တီးဝိုင်းလည်း သူတို့မှာ :နေပြီဆိုတာ သိသွားတာနဲ့ ဘာမှမတီးတော့ဘဲ ရပ်လိုက်ကြပါတယ်။ အဲဒီ တော့မှ ပရိသတ်တွေ ရဲ့ လက်ခုပ်သံတွေ (သူပေးတဲ့ တိုင်မင်အတိုင်း) တီးကြတဲ့အသံတွေ နဲ့ `လေညှင်းလေးက တိုးတိုးလေးပြောသွားတယ်။ မင်းချစ်သူ မင်းကိုမေ့ပြီ' တဲ့ဆိုတဲ့စာသားလေးကို စဆိုပြီး အိန္ဒြေရှိရှိနဲ့ တီးဝိုင်းရဲ့ အမှာ :ကို ဖုံးဖိပြီး၊ ပရိတ်သတ်ကြီး လုံးဝမသိရအောင် တစ်ပုဒ်လုံးဆိုပြီး ပွဲထိန်းခဲ့တဲ့ ပညာရပ်ကို ကျွန်တော် မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်လိုက်ရမှာ ဒါကြောင့် `လွမ်းမိုး'လို့ ခေါ်တာကိုးလို့ မှတ်ချက်ချ လိုက်မိပါတော့တယ်။

၄ ရက်၊ ဇွန်လ၊ ၂၀၀၈ ခုနှစ် ထုတ် နံနက်ခင်း သတင်းဂျာနယ်

အမှတ်စဉ် Vol.3 No.245

ကျွန်တော်နဲ့ မင်္ဂလာပွဲများ

ကျွန်တော် နဲ့ မင်္ဂလာပွဲများ

ဒီတစ်ပတ် ကျွန်တော် ရေး ချင်တဲ့ အကြောင်းလေး ကတော့ကျွန်တော် ကျင်လည် တီးခတ်နေရတဲ့ မင်္ဂလာဆောင်တွေ နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အ ဖြစ်အပျက်လေးတွေ ဖြစ်ပါတယ်။

ကျွန်တော် ဂစ်တာသမားအ ဖြစ်နဲ့ 'Lazy Club' တီးဝိုင်းကိုစတင်တီး ဖြစ်စဉ်မှာ ပဲ 'Aces' တေးဂီတအဖွဲ့ရဲ့ မန်နေဂျာ ဦးစိုးအောင်(ကွယ်လွန်)က သူ မန်နေဂျာလုပ်တဲ့ 'Aces' တီးဝိုင်းရဲ့ မင်္ဂလာဆောင်တွေ ကို Lead ဂစ်တာသမားအ ဖြစ် ဝင်တီးစေခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီ လိုတီး ဖြစ်ခဲ့တဲ့အချိန်မှာ ကျွန်တော် တော် တော် လေးကို ပျော်မိပါတယ်။ တွဲ တီးခဲ့ရတဲ့ ဆရာကြီးတွေ ဖြစ်တဲ့ ကိုအော်စကာသန်းတင် (Drums)နဲ့ ကိုစိုးတင့်သော င်း (Keyboards)တို့ကို ကြောက်တာကလွဲလို့ပါ။ အဲဒီ ဆရာကြီးတွေ ကိုတော့ ကိုယ်အရမ်းကြိုက်ခဲ့တဲ့ စီးရီးတွေ တီးခတ်တဲ့ ဂီတပညာရှင်ကြီးတွေ ဖြစ်နေလို့ အလကားနေရင်း လန့်နေတာပါ။ သူတို့က သဘောကောင်းကြပါတယ်။ တကယ်တော့ 'Aces'ဆိုတဲ့တေးဂီတ အဖွဲ့ကြီးထဲဝင်ဖို့ဆိုတာ ကျွန်တော် မမှန်းရဲတဲ့ အိပ်မက်တစ်ခုပါ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျွန်တော် ပထမနှစ် ကျောင်းတက်နေချိန်မှာ ဝင်ငွေတစ်ဖက်တစ်လမ်းကရအောင်ဆိုပြီး (ကန်ထရိုက်တိုက်ခန်း)ဆောက်လုပ်ရေး လုပ်ငန်းတစ်ခုမှာ ဂိုထောင်မှူး ပုံစံမျိုး စတုခန်းသော ကိုင်ရတဲ့ဝန်ထမ်း ဝင်လုပ်ခဲ့ပါတယ်။

ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ က ဂီတပဲရှိနေတော့ လုပ်ငန်းခွင်ထဲကိုလည်းဂစ်တာတစ်လုံးယူထားပြီး အလုပ်သမားတွေ ပစ္စည်းလာထုတ်ပြီးပြီဆိုရင် ဂစ်တာတီးတော့တာပါပဲ။ အဲဒီ တုန်းက ဝင်လုပ်ခဲ့ရတဲ့တိုက်ခန်းက (၂၂)လမ်းနဲ့ မဟာဗန္ဓုလလမ်းမပေါ်က တိုက်ခန်းကြီးတစ်ခုပါ။ အလုပ်သမားတွေ အလုပ်သိမ်းကြပြီဆိုရင် အဲဒီ (၃)ထပ်တိုက်ကြီးရဲ့ အပေါ်ဆုံးထပ်ကိုတက်၊ နောက်ထပ် ဒေါင်မိုးပေါ်ကို တက်ပြီးတွယ်တက်၊ အပေါ်ဆုံးအမိုးပေါ် ရောက်ပြီဆိုရင် လသာလမ်းမှာ ရှိတဲ့ 'မူတိုင်' မင်္ဂလာခန်းမကြီးကို မြင်ရပါတယ်။

တရုတ်တန်းမှာ ရှိတဲ့ 'မူတိုင်' ခန်းမကြီးထဲမှာ ညနေ (၆)နာရီလောက်ဆိုရင် မင်္ဂလာပွဲတွေ က ရှိနေပါပြီ။ ဂီတအသံတွေ လည်းကြားနေရတော့ ကျွန်တော် ညနေဆို တိုက်ခေါင်းမိုးပေါ် ရောက်နေပါပြီ။ 'မူတိုင်'မှာ အမြဲတမ်းလိုလို တီး ဖြစ်တဲ့ပိုင်း ကတော့ အဲဒီ 'Aces' တီးပိုင်းပါပဲ။ 'Aurora' ပိုင်းလည်း တီးတာ တွေ ခွဲဖူးပါတယ်။

အဲဒီ 'Aces' တေးဂီတပိုင်းနဲ့ အဆိုတော် တွေ တီးခတ်ကြ၊ သီဆိုကြတာတွေ ကို အနုပညာပိုးမသေတဲ့ ကျွန်တော် က ပြုတ်ကျမှာ မကြောက်မရွံ့ တိုက်ခေါင်းမိုးပေါ်ကနေ အားပေးခဲ့တာပါ။ အဲဒီ အနုပညာရှင် အဆိုတော် တွေ (ဒေါ်နွဲ့ယဉ်ဝင်း၊ ကော်နီ... စသဖြင့်) နဲ့လည်း ရင်းနှီးခွင့်ရမယ်လို့ အဲဒီ အချိန်က မစဉ်းစားမိခဲ့ပါဘူး။ အဲဒီ လို ဝါသနာရှင်ဘဝကနေ ဂီတသမား တစ်ယောက် အဖြစ်နဲ့ တဖြည်းဖြည်း ဂီတအသိုင်းအဝိုင်းထဲကို ရောက် ဖြစ်ခဲ့ရတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင်ကို ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။

အဲဒီ လိုအနုပညာသမားတွေ ၊ ဂီတသမားတွေ ၊ အဆိုတော် တွေ နဲ့ လက်တွဲ ပြီး၊ မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲတွေ မရပ်မနားနိုင်လောက်အောင် တီးရတော့မှ အဆိုတော် တွေ ၊ အတီးသမားတွေ ၊ တီးပိုင်းမန်နေဂျာတွေ ရဲ့ ဘဝဟာ ငယ်စဉ်က တိုက်ခေါင်းမိုးပေါ်ကနေ ကြည့်ခဲ့ရတုန်းက ထင်ခဲ့မိသလို ပျော်စရာကြီးလို့ မထင်ရတော့ပါဘူး။ အချိန်ကိုက် လှုပ်ရှားကြတဲ့ စက်ရုပ်တွေ လို တစ်ချိန်တည်းမှာ မင်္ဂလာဆောင် ၄/၅ပွဲမီအောင် ပြေးပြီးဆိုရ။ တီးတဲ့သူတွေ ကလည်း တစ်နေ့ကို မင်္ဂလာပွဲ(၄)ပွဲတီးပြီးရင် အိမ်ပြန်ရောက်တော့မလှုပ်ရှားချင်လောက်အောင်ပင်ပန်း၊ တီးပိုင်းမန်နေဂျာများလည်းအဆိုတော် မရောက်လာခဲ့ရင်နလုံး ရောဂါ ရမတတ် သနားစရာကောင်းလောက်အောင် စိတ်ပူပင်ရပါတယ်။ အဲဒီ လို ပင်ပန်းကြရတဲ့အထဲ တချို့ အဖြစ်အပျက်လေးတွေ ကလည်း ကျွန်တော့အတွက် အမှတ်တရ ဖြစ်စေပါတယ်။ ဥပမာပေါ့ . .။

တစ်နေ့ ဆီဒိုးနားမှာ မင်္ဂလာပွဲတီးနေတုန်း သီချင်းဆိုဖို့ တေးသံရှင် မာရဇူအလှည့် ရောက်လာပါတယ်။ သူက ကျွန်တော် တီးဖို့ဂီတသင်္ကေတစာရွက် လာပေးပါတယ်။ ကျွန်တော် လည်း နုတ်စ်ကိုချိတ်နေတုန်း မာရဇူက မင်္ဂလာစင်မြင့်နောက်က

ဆိုင်းဘုတ်စာလုံးကိုစောင်းပြီးကြည့်နေပါတယ်။

ကျွန်တော် 'ကိုမာရဇ္ဇ၊ ဘာတွေ ကို ကြည့်နေတာလဲ' လို့မေးတော့ 'သတို့သမီး နာမည် ကြည့်နေတာ' လို့ဖြေပါတယ်။ သူ့ဆိုမယ့် သီချင်းနာမည် က 'ရင်သို့ တိုးဝေ့ဆဲပါခိုင်' ဆိုပြီး ဖြစ်နေတော့ သတို့သမီး နာမည် 'ခိုင်' ပါမပါ ကြည့်နေတာ ဖြစ်ပါတယ်။ တကယ်လို့ သတို့သမီးနာမည် မှာ 'ခိုင်' ပါခဲ့ရင် သတို့သားနဲ့ ပြဿ နာတက်မှာ ကြောက်တယ်ထင်ပါတယ်။ (သူ့မှာ လည်း အတွေ့ အကြုံရှိခဲ့လို့လား မသိပါဘူး) ဒါကြောင့် ကျွန်တော် က နောက်မင်္ဂလာပွဲတွေ မှာ 'ရင်သို့ တိုးဝေ့ဆဲပါခိုင်' သီချင်းဆိုမယ် ဆိုတိုင်း ကိုမာရဇ္ဇကို စလေ့ရှိပါတယ်။ သတို့သမီးနာမည် လည်း ကြည့်ဦးနော်လို့။ အဲဒီ အ ဖြစ်အပျက်ကို ပြောပါတယ်။ သူ့ဆိုနေကျသီချင်း 'အမြဲတမ်းပဲချို' ဟာလည်း သတို့သမီး နာမည် နဲ့ တူနေရင် ပြဿ နာ ဖြစ်မှာ စိုးလို့ သတို့သမီးနာမည် မှာ 'ချို' မပါတဲ့ မင်္ဂလာပွဲမှ ဆိုရပါတယ်လို့ ရင်ဖွင့်ပြန်ပါတယ်။

နောက်တစ်ခါ သူ့ဆိုထားခဲ့တဲ့ 'ပိုင်ရှင်ပြန်လာရင်' သီချင်းကိုမင်္ဂလာဆောင်ပွဲတွေ မှာ မသိ ဆိုတော့ ကြောင်းလည်း ပြောပြပါတယ်။ (သတို့သားဘက်က ပြဿ နာကြောင့် ထင်ပါရဲ့)

အဆိုတော် 'ဟဲလေး' ကျတော့ တစ်မျိုး ပါ။ မင်္ဂလာပွဲတစ်ခုမှာ 'စိုးရိမ်တယ်၊ ညီမလေး... စိုးရိမ်တယ်' ဆိုတဲ့ အဆိုတော် ကြီးစိုင်းဆိုင်မောင်ရဲ့ သီချင်းကို ပြန်ဆိုပါတယ်။ အဲဒီ သီချင်းကလည်းစိုင်းဆိုင်မောင်ရဲ့ Live show မှာ သူတို့ရဲ့ 'Teens' အဖွဲ့ ဆိုထားတဲ့သီချင်းပါ။ ညကျတော့ သူ့ရဲ့ သူငယ်ချင်းက ဖုန်းဆက်ပြီး ပြောပါတော့တယ်။ 'မင်းဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ' တဲ့။ သူ (ဟဲလေး) လည်းဘာမှမသိတော့ ဘာ ဖြစ်လို့လဲ ပြန်မေးပါတယ်။ အဲဒီ တော့မှ အဖြေရပါတော့တယ်။ မင်္ဂလာပွဲက ပိုက်ဆံရှိတဲ့အန်ကယ်ကြီးက ပိုက်ဆံမရှိတဲ့ကောင်မလေးကို အကြွေးနဲ့ သိမ်းသလိုမျိုး လက်ထပ်တဲ့ပွဲ ဖြစ်နေလို့ပါ။ သူ့ဆိုတဲ့သီချင်းစားသားက 'စိုးရိမ်တယ်၊ ညီမလေး... စိုးရိမ်တယ်' ဆိုပြီး ဆိုလေ၊ ပရိသတ်တွေ က သတို့သားကြီးကို ပိုင်းပြီးသရော်ကြလေ ဖြစ်လို့ပါတဲ့။ သူလည်း ကြားထဲက အားနာသွားပြီး 'စိုးရိမ်တယ်၊ ညီမလေး' သီချင်းကို မင်္ဂလာဆောင်မှာ

လုံးဝ မဆိုတော့ပါလို့ ကြေညာပါတယ်။

ကျွန်တော် လည်း ငယ်ငယ်တုန်းက မင်္ဂလာဆောင်တစ်ခုကိုဂစ်တာ တီး ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ သူငယ်ချင်း ဘေ့စ်သမားက သူ့အစ်ကိုမင်္ဂလာဆောင်မှာ မို့ ကူညီတီးပေးဖို့ မေတ္တာနဲ့ ခေါ်တာပါ။ (တီးရရင်ကျေနပ်ပြီး၊ ပိုက်ဆံလုံးဝမမျှော်လင့်ခဲ့တဲ့ အရွယ်ပေါ့)ကိုယ်ကလည်း မင်္ဂလာဆောင် မတီးဖူးတော့ ဘာတွေ ၊ ဘယ်လိုလုပ်ရမယ်ဆိုတာလုံးဝမသိနားမလည်၊ သူငယ်ချင်းကလည်း နားမလည်နဲ့တီးကြတာပါ။ သီဆိုသူတွေ လည်း အပျော်တမ်းတွေ ပါပဲ။ ဗျိုင်းရေအိုးစင် ရပ်ကွက်ထဲက ခန်းမတစ်ခုမှာ ပါ။ သတို့သား၊ သတို့သမီး ပွဲထွက်တော့မယ်ဆိုပြီး တီးဝိုင်းကို လူ တစ်ယောက် က လာပြောပါတယ်။ အခမ်းအနားစတော့မယ်ပေါ့။ သတို့သား၊ သတို့သမီး မင်္ဂလာစင်မြင့် ပေါ်ကိုလာမယ့်အချိန်မှာ တီးရမယ့်တီးလုံး ရှိမှန်းတောင် ကျွန်တော် မသိသေးပါဘူး။ ဒါကြောင့် သူငယ်ချင်း ဘေ့စ်သမားကို မင်းနဲ့ငါဘာသီချင်းတီးမလဲလို့ တိုင်ပင်ပါတယ်။ သူကလည်း သီချင်း အရမ်းဆိုချင်နေတော့ သူ့အစ်ကိုအရင်းရဲ့ မင်္ဂလာဆောင်မှာ ဆိုရပြီ ဆိုပြီး ပျော်နေပါတယ်။ ဒါကြောင့် မင်းတီးချင်တာတီးဆိုပြီး ကျွန်တော့်ကိုပြန်မေးပါတယ်။ ကျွန်တော် ကလည်း ဂစ်တာလက်စွမ်းပြလို့ ကောင်းတဲ့သီချင်း ဘာရှိလဲလို့ စဉ်းစားရင်း သူငယ်ချင်း ဘေ့စ်သမား ဆိုလေ့ရှိတဲ့ သီချင်းကို သွားသတိရပါတယ်။ ဒါကြောင့် အဲဒီ သီချင်းရဲ့ အင်ထရိုကို တီးလိုက်တော့ ဒီကောင်လည်း သီချင်းစဆိုပါတော့တယ်။ အဲဒီ မှာ မင်္ဂလာ သတို့သား၊ သတို့သမီးလည်း တိုက်ပုံတွေ ၊ ထိုင်မသိမ်းတွေ နဲ့ ကျွန်တော် တို့ကိုကြည့်ပြီး မကျေနပ် စင်မြင့်ရှိရာကို လာရတော့တာပါပဲ။ လူတွေ ကလည်း ဝိုင်းရယ်ကြတာပေါ့။ ကျွန်တော် တီးတဲ့သီချင်းက အဲဒီ အချိန်မှာ ခတ်စားနေတဲ့ 'LAMBADA' ဆိုတဲ့ စပိန်သီချင်း ဖြစ်ပြီး သူငယ်ချင်းကလည်း စပိန်လိုမတတ်ဘဲ မပီကလာပီကလာနဲ့ ပေါက်ကရတွေ ဆိုတော့ မြန်မာဆန်ဆန်ဝတ်စုံနဲ့ သတို့သား၊ သတို့သမီး ဘယ်လောက် စိတ်ဆိုးမလဲ စဉ်းစားသာ ကြည့်စေချင်ပါတယ်။

၅ ရက်၊ မတ်လ၊ ၂၀၀၈ ခုနှစ် ထုတ် နံနက်ခင်း သတင်းဂျာနယ်

အမှတ်စဉ် Vol.3 No.233

